

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK!

DEVİRİM SÜRECİNDE YENİ DÖNEM

• Devrimci
Sırama

• "Duyuru" nun
Eleştirisi

• İsrail Neden
Saldırdı?
Suriye'de Kim
Kazanıyor?

• Hatay'da
Valinin
Yasakları
Sökmedi!

• KESK'e
Saldırı
Her Yerde
Protesto Edildi

• BMC
İşçileri
Yollarda

23 ŞUBAT 2013 HATAY

EMPERYALİST SAVAŞI DEVRİM ÖNLER

DEVİRİMCİ SİÇRAMA

Devrimin güncelliği, devrimci koşulların gelişimiyle kendini iyice belirginleştirince, küçük burjuva oportünist çevreler, devrim üzerine daha sık laf eder oldular. Onların bakış açısında, devrim tüm aşırılıklarından, keskinliğinden, gerçek içeriğinden uzaklaşmış, ılımlı, yumuşak ve etkisiz bir düzeye çekilmiştir.

Bu çevrelerin “devrimi büyütelim” sözünü de aynı çerçevede anlamak gerekiyor. Devrim üzerine edilmiş bütün sözleri gibi bu da politik ve toplumsal sürecin ciddi, bilimsel ve derinlikli bir araştırmasına dayanmıyor. Yüzeysel, yarım ağzılı bir dil ucuyla söylenmiştir. Ne sloganları, ne teorik görüşleri ne politik belirlemeleri nesnel koşulların ve tarihsel uğrağın sağlam bir çözümlemesine dayanıyor ne de proletaryanın sınıf mücadelesini tam olarak yansıtıyor.

Biz bu sözden şunu anlıyoruz: Devrimci durumu devrime dönüştürelim. Devrimci durum nesnel ve ekonomik, politik kriz demektir. Nesnel temellerinden koparıldığında devrimin gelişimi anlaşılabilir olur.

Devrimi büyütelim demek aynı zamanda şu anlama gelir: İç savaş sonuna dek götürüelim. Çünkü devrim, iç savaş biçiminde gelişiyor. Bu bağlamda iç savaş kazanmak, devrimi zafere ulaştırmak demektir. Devrim, yıllardır süren iç savaş dışında gelişmiyor. İç savaş gerçeğini, bu dünyanın en uzun, en sancılı ve en şiddetli iç savaşlarından birini yadsıyarak ortaya konacak bir taktik havada kalmış demektir. Kişi ya da bir parti ortaya bir tez, bir görüş, bir slogan attı mı, buna nasıl ulaştığını da açıklamalıdır.

Devrim Türkiye ve Kürdistan’da güncel olduğu halde, bu gerçeğe senelerce gözlerini kapayacaksınız, devrimin gelişimini ve geldiği noktayı tüm yönleriyle koyanların görüşlerini sessizlikle geçiştireceksin, arkasından devrimi büyütelim diyeceksin. Kişi bunu dediğinde tutarlı olabilir mi? Devrim güncel değilse, iktidarın alınması gündemde değilse, devrimi nereye doğru geliştireceksin? Devrimi bilinmez bir geleceğin sorunu olarak görenler, devrimin büyütülmesinden söz ederse bunda tutarlı olabilirler mi?

Görüldüğü gibi bu sözü edenlerin ne döneme ne de içinde bulunduğumuz tarihsel uğrağa dair bilimsel ve derinlikli bir analizleri var, ne de ortaya koydukları taktiklerin sloganların bildiri-lerin sağlam bir temeli var.

Sınıf mücadelesine kaba yaklaşan küçük burjuva hareketin sadece bir grubu değildir, diğer küçük burjuva çevrelerde de aynı sığ yaklaşım sürüyor. “Sınıf mücadelesini yükseltelim” sloganı sığ, kaba bir yaklaşımla ileri sürülüyor. Slogana yüzeysel yaklaşım, ne bunun koşullarını değerlendiriyor, ne de sınıf mücadelesinin gel-

diği düzeyi. Sınıflar mücadelesi gelişiminin belli bir noktasında en yoğun ve en şiddetli biçimi olan iç savaşa dönüşmüştür. “Sınıf mücadelesini yükseltelim” deniyor ama onun aldığı yüksek biçim yok sayılıyor. Böylece iç savaşın gerisinde kalan önerilerde bulunuyorlar. Ama söylediklerini yetersiz bulmuş olacaklar ki -başka konularda olduğu gibi bu konuda da Leninist Parti’nin görüşlerini “aşırarak”- “devrimci sınıf savaşı” demeye başladılar. Böyle demeleri onların sınıf savaşının koşullarını, durumları ve süreci kavradıkları anlamına gelmez. Sadece kendi gerçek görüşleriyle nasıl bir çelişkiye düştüklerini gösterir. Devrimci sınıf mücadelesi, sınıf savaşımının devrimci bir biçim almasıdır. Sınıf mücadelesinin içinde meydana geldiği devrimci koşullarla bağıntılıdır ve işçi sınıfının burjuvaziye devirme eylemine giriştiğini ifade eder. “Devrimci sınıf savaşımı” deniyor fakat devrimci dönemlerde proletaryanın hangi strateji ve taktiği öne çıkarması gerektiği söylenmiyor ya da devrimci durum koşullarında politik strateji ve taktiğin kitlelerin hangi yaşamsal sorunlarına yanıt vermesi gerektiği belirtilmiyor. Yine bununla bağlantılı olarak, genel ayaklanma ve Geçici Devrim Hükümeti konusunda tek laf edilmiyor. Devrimin güncelliğini anlatan sloganlar ortaya konuyor ancak devrimin güncelliğinin gereği olan bütünlüklü politik görüşler ortaya konmuyor. Bunların durumu tam bir ciddiyetsizlik örneğidir.

Politik sürece müdahalenin en etkin aracı sınıf mücadelesinin yüksek biçimi olan devrimci halk ayaklanmasıdır. Burjuvaziye devirmek için siyasi gösteriler örgütlemiyorsan, gösterileri ayaklanmaya dönüştürmek için mücadele vermiyorsan, politik ortama müdahale edemediğin gibi, politik ortamdan kaynaklanan olayların peşinde sürüklenirsin. Ayaklanma bir mücadele aracı olarak sonuç üzerinde belirleyici bir etkiye sahiptir.

Küçük burjuva uzlaşmacı sosyalistlerin kitlelere yaptığı “kararlılık” çağrısı hiç de diğerlerinden daha az değildir. Daha sık yapılır, yapılan çağrı, günlük mücadelelerin sınırlarını aşmıyor. Bu nedenle yapılan çağrılar, atılan sloganlar ve dağıtılan bildiriler, emekçi halk yığınlarında ne bir coşku yaratıyor, ne ataklık duygusu yaratıyor ne de onlarda kararlılık yaratıyor. Kitleleri ateşleyecek ve onları ısrarlı olarak öne çıkmalarını sağlayan günlük istemler değil, temel yaşamsal istemleri ve çıkarlarıdır; toplumu yeniden kurarak, onlara bunu sağlayacak olan devrimdir. Halk yığınlarında mücadelede kararlılık yaratmak, onları devrim yolunda yüreklendirmekle sağlanır.

Küçük burjuva çevreler de devrimi öngörüyorlar fakat belirsiz geleceğin sorunu olarak

ve nesnel tarihsel gelişmelerin kendiliğinden bir sonucu olarak. Pratikte önerdikleri ise günlük istemler etrafında bir mücadeledir. Böylelikle kitlelerin en geri, en bilinçsiz kesimi düzeyinde bir politik mücadele çizgisi izlemiş oluyorlar. Geri kitleleri devrimci kitlelerin düzeyine çıkaracaklarına, devrimci kitleleri geri olanların seviyesine çekmiş oluyorlar.

Ezilen ve sömürülenlerin sorunları en geri işçi ve emekçilerin düzeyine inilerek değil, emekçilerin en ileri kesiminin düzeyine çıkılarak çözümlenir. Bunun için de sınıf mücadelesinin geri çekilmesi değil, en üst biçimlere vardırılması gerekiyor. Çalışan halkın yaşam koşullarında köklü değişiklikler basit ve fazla etkisi olmayan toplumsal düzenlemelerle değil, devrimci bir sığramayla, nitel bir sığramayla, devrimci bir değişimle sağlanır. Büyük halk yığınları, kurulu sosyal sistemi alt üst edici hedeflerle ayağa kaldırılmalıdır. Kitlelerin mücadelesi bu amaç doğrultusunda yönlendirilmeli ve öncülük edilmelidir.

Türkiye ve Kürdistan halkları her zaman sokağa çıkma gücüne sahipler ve bunu yıllarca gösterdiler. Uzun süredir de her gün sokaktalar. Kitlelerin eylemleriyle ortaya koydukları tekeli burjuvaziye hesaplaşma gücüdür. Yokluk ve yoksunluk içinde olan yığınların, mücadelenin tüm biçim ve yöntemlerini kullanma yeteneğini ve gücünü egemen sınıf çok iyi biliyor. Mücadeleci kitleler, bundan sonra egemen olanı sarsıcı daha etkin ve büyük eylemleri gerçekleştirme gücü ve kararlılığını taşıyorlar. Peki siz lafta devrimci gerçekte ise oportünist politika izleyenler, sürekli eylem yapma gücüne sahip olan ve bunu kanıtlayan emekçileri ve sömürülenleri genel ayaklanmaya ve devrime yönlendirme ya da onların devrimci savaşını yönetme politik cesaret ve gücüne sahip misiniz?

Uzlaşmacı küçük burjuva sosyalistlerinin görüşleri çelişkili ve tutarsızdır. Ekonomik, toplumsal ve politik süreci somut olarak çözümleyecek bilimsel ve doğru bir teorileri yok. Olayları, olguları ve çatışmaları belli koşullara bağlı olarak ve nesnel biçimde ele almadıkları için onlara göre her toplumsal gelişme ve hareket birbirinden kopuktur. Bu yüzden her olayda birbiriyle çelişen düşünceler ortaya koyuyorlar. Eylem çizgileri de aynı şekilde çelişkili ve zikzaklıdır.

Ezen ve sömürülenlerle, ezilen ve sömürülenler arasındaki tarihi kapışmanın düne göre çok daha yoğunlaştığı bir dönemde olaylara devrimci bir açıdan bakan gerçek devrimci önderliğin mücadeledeki konumu her zamankinden daha büyük bir önem kazanmıştır.

C.DAĞLI

“DUYURU”NUN ELEŞTİRİSİ

Bir süre önce birlikte yazdıkları “İmparatorluk”la dünyada tanınan M.Hardt ve A.Negri şimdi de “Duyuru”yla yeni bir çıkış yapmayı hedefliyorlar. Anarşizm temelinde yapılan bu çıkışı, tipik çizgileriyle ele almak, gerçek içeriğini ortaya dökmek, devrimci marksizme düşüyor. Bir süreden beri işçileri, gençliği, aydınları marksizmin etkisinden çıkarmak için yoğun bir çaba var. Fakat harcanan çabalar bir sonuç vermez. Anarşizm, marksizm karşısında, bilimsel sosyalizm karşısında tutunamaz. Bunu bir kez daha hatırlatmak gerekiyor.

“Duyuru”, “Manifestolar”la ayrımını anlatmak için, manifestonun genel tanımlamasıyla başlıyor.

“Bu bir manifesto değil. Manifestolar geleceğin dünyasına bir bakış atar...” (s.7) Daha ilk bakışta bu genellenin hatalı olduğu anlaşılıyor.

M.Hardt ve A.Negri yaptıkları bu genellemeye Marx ve Engels’in “Komünist Manifesto”sunu da kendi tanımlamalarının içine sokmuş oluyorlar.

K.Marx ve F.Engels, Komünist Manifesto ile geleceğin toplumuna “bir bakış atar”, fakat onlar bunu ütöpik sosyalistler gibi yapmazlar. Yani yeni toplumu, düşünce sistemi üzerine kurmazlar. Geleceğin toplumu hakkında geliştirdikleri görüşlerini, eski toplumdan, yani kapitalist toplum biçiminden, bu toplumun zorunlu olarak geliştirdiği ileri maddi koşullardan hareket ederek oluştururlar. Eski toplum üzerine bilgisiz olan, bu toplum hakkında görüşleri olmayan biri, geleceğin toplumu üzerine ne söyleyebilir ki?

Marx ve Engels’in sosyalizmi “bilimsel sosyalizm”dir. Bilimsel sosyalizm, ütöpik sosyalizme karşı zaten bu şekilde nitelendirilmiştir. “Duyuru”nun yazarları yanlış genellemeleriyle bilimsel sosyalizmi, ütöpik sosyalizm düzeyine indirgemiş oluyorlar.

Geleceğin sınıfsız toplumunun maddi ön koşulları eski toplumun içinde boy vermeden, yeni toplum, eskisinin yerini alamaz. Ya da komünist toplum, kapitalist toplumun ardılı olarak ortaya çıkamaz. Her yeni toplumun ön koşulları, eski toplumun yapısında oluşur. Gelişmesinin belli bir aşamasında, eski toplumun yerini alır, onun tarihsel eleştirisini yapmış olur. Komünist Manifesto, toplumların tarihi gelişimini diyalektik ve tarihsel materyalizme dayanarak açıklar.

Hardt ve Negri “Manifestolar” dönemine son noktayı koyduktan sonra, yeni bir tarihsel dönemi “Duyuru”larıyla açıyorlar. Yazarlarımız, “Duyuru”larını son yıllarda dünyada görülen sokak gösterilerine, işgal hareketine ve

ayaklanmalara dayandırıyorlarmış gibi bir poz takınıyorlar. M.Hardt ve A.Negri daha önce yazdıkları ve çok ses getiren çalışmaları olan “İmparatorluk”ta sonuca bağlanmayan görüş ve ilkelerini açıklamak ve “somutlamak” için bu günleri beklemişlerdi. Bu anlamda “Duyuru” büyük eserlerinin tamamlanması olarak ortaya sürülmüştür.

Hardt Ve Negri Bu Eylemlerde Ne Görüyorlar:

“Yeni bir dünya vizyonu”. Ama “daha önemlisi” var. “bu çoklukla yeni bir dizi ilke ve hakikatin duyurusunda bulunuyorlar” (s.7-8)

Demek ki, tüm bu eylemler “bir dizi ilke ve hakikatin” duyurusunda bulunmak için bir temel oluşturuyor.

Ama hemen ardından başka bir şey söyleniyor: “Bu ilke ve hakikatler birbirimizle ve dünyamızla nasıl ilişki kuracağımızı yeniden keşfetmemizde bize nasıl yardımcı olabilir?”

Önce ilkeler kitlelerin sosyal pratiğinden çıkarılıyor, sonra da yığınların sosyal pratiği toplumsal ilişkileri ilkelerden çıkarılıyor. Tam bir çelişkiye düşülüyor. Ayrıca “ilke” gibi bir soyutlamayla “hakikat” gibi somutluğu birlikte kullanarak, görüşlerinin ne kadar sislili olduğunu ortaya koyuyorlar.

Oysa yapılması gereken, kitlelerin toplumsal pratiğini, sosyal ilişkileri, toplumsal olguları inceleyip, onların genel anlamlarını ortaya çıkarmaktır.

Hardt ve Negri’nin, canlı eylemleri ele alış tarzları da son derece yüzeysel. Buradan çıkardıkları genel sonuçlar, ciddi irdelemeci, derinlikli bir kavrayış ürünü değil, sığ bir yaklaşımın eseri.

“Elbette Mısırlılar, Tunusuların geçtiği yollardan geçtiler ve onların sloganlarını benimzediler, Puerta Del Sol işgalcileri aynı zamanda, mücadelelerinin Tahrir’deki mücadelenin deneyimlerini ileriye taşıdıklarını düşünüyordu. Yine Atina ve Tel Aviv’dekiler Madrid ve Kahire deneyimlerine odaklanmıştı. Wall Street işgalcileri bütün bunları dikkate aldılar ve örneğin tiranlara karşı mücadeleyi finans tiranlarına karşı mücadeleye tercüme ettiler.” (s.10)

Burada, bize Puerta Del Sol eylemcilerinin Tahrir’deki mücadelenin hangi deneyimlerini aldıkları ve ileriye taşıdıkları açıklanmıyor. Sadece Wall Street eylemcilerinin mücadelesini, kendi tiranlarına, yani finans kapital kodamanlarına karşı yürüttükleri söyleniyor. Yani hareket, kendi içinde bulunduğu koşullara uyarlanmış bir mücadele yürütüyor.

Dünyada son yıllarda ortaya çıkan eylem-

ler arasında bir karşılaştırma yapılacaksa bu, Hardt ve Negri’nin gördüğü yönde değil, doğru yönde yapılmalıdır.

Tunuslular ve Mısırlılar ayaklandıklarında, gerek siyasal özgürlüklerin, gerekse diğer yaşamsal istemlerinin karşılanması için siyasal iktidarın devrilmesi zorunluluğu bilinciyle hareket ettiler. Orada siyasal gücü elinde tutanlar, aynı zamanda ekonomik gücün de sahibiydiler. Bu nedenle eylemlerin, ayaklanmaların ivedi ve ana hedefi tam da mevcut iktidarın devrilmesi ve politik üstünlüğün ele geçirilmesiydi.

Avrupa ve Amerika’daki eylemciler ise isyanlarıyla, isteklerini ortaya koydular ve geniş kitlelere duyurdular; iktidarlar ve burjuvalar üzerinde baskı gücü oldular. Ama daha ileriye gidemediler. Madem ki, bu eylemlerin o genel bir değerlendirilmesi yapılıyor, o zaman bu eylemlerin neden daha ileriye gidemedikleri üzerinde durulmalıydı. Avrupa ve Amerika’da son derece etkin eylemler, işgaller, isyanlar örgütleyen yığınlar, siyasi iktidar hedefiyle hareket etmediler. Bu nedenle daha ileriye gidemediler. “Duyuru”nun yazarları, tam da bu asıl olanı, temel olanı, öne çıkarı atlayacak şekilde sonuç çıkarıyorlar. Onlar için önemli olan düşünsel tasarımlarıdır. Ve bu düşüncede iktidarı ele geçirmenin yeri yoktur.

“Krizin Özne Figürleri” Bölümünden:

“Bir zamanlar bir ücretli emek kitlesi vardı; bugün güvenilmez işlerde çalışan bir işçiler çokluğu mevcut. İlki sermaye tarafından sömürülüyordu, ama bu sömürü meta sahipleri arasındaki özgür ve eşit değiş tokuş miti tarafından maskeleniyordu. İkinciler de aynı şekilde sömürülüyor; ama onların sermayeyle olan ilişkilerinin hakim imgesi artık eşit bir değiş tokuş ilişkisi olmak yerine, borç verenle borç alan arasındaki hiyerarşik olarak yapılandırılıyor.” (s.19)

İlk cümlelerin birinci tümcesi, “Bir zamanlar bir ücretli emek kitlesi vardı” denilerek ücretli emeğin geçmişe ait bir ilişki olduğu, bu ilişkinin günümüzde kalktığı görüşü, bilimsel olmayan bir biçimde ortaya atılıyor. Aynı cümlelerin ikinci tümcesinde ücretli emek kitlesi yerini “bir işçiler çokluğu”na bırakıyor. “Güvensiz” işlerde çalışması, işçileri ücretli emekçi olmaktan çıkarmaz. Kaldı ki, işçilerin kapitalizm altındaki durumu her zaman güvensizdir. Hardt ve Negri bu gerçeğin üstünü atlıyor. İşçilerin sık sık işten atılmaları ve işyeri değiştirmeleri, onların bir arada yoğun olarak bulunmalarını zayıflatsa da, ücretli emekçiler büyük sanayi ve fabrika sistemi devam ettikçe

burada bir araya gelirler ve bir “işçi kitlesi” oluştururlar. İşyerlerindeki durumları ne kadar güvenilir olmazsa da, buralarda kitleler halinde toplanacaklardır. İşçileri bir araya getiren, üretim araçlarının durumudur. Ücretli emekçileri kitleler halinde bir arada toplayan büyük sanayidir. Emek araçlarının bir arada toplanmasıdır.

İkinci cümlede ve sonra gelen cümlede, işçilerin sermayeyle ilişkisi iki döneme ayrılıyor: önceki özgür meta satıcısı olduğu dönem ve şimdiki borçlu-alacaklı ilişkisi dönemi. İkinci gruptaki işçilerin de ilk gruptakiler gibi sömürüldüğü kabul edilse de, bu sömürünün özü, yani artı-değer sömürüsü, başkasının emeğini kendine mal etmesi geçiştiriliyor.

Hardt ve Negri'nin yaptığı, emek-sermaye ilişkisini yani gerçek ilişkiyi sislile sokmaktır. Çünkü bu yazarlara göre, işçi ile kapitalist ilişkisi artık borçlu-alacaklı ilişkisidir. Böylece ücretli emek sermaye ilişkisi, bankalara vb. kapitalist kurumlara borçlu olan küçük mülk sahiplerinin ve köylülerin kapitalistlerle olan ilişkisinin duruma indirgenmiştir. İşçiler bir kitle, bir sınıf oluşturmuyor, diğerleriyle birlikte bir “çokluk” oluşturuyor.

Biliyoruz ki, işçilerin tüketiminin sınırı, ücretidir. Bankalara, kapitalistlere olan borçlarını, ücretleriyle karşılayabilirler. -Tabii ki, çalışıyorlarsa- insanların toplumsal statüsünü, toplumsal ilişkilerini belirleyen, onların üretim araçları karşısındaki konumudur; dolayısıyla sınıfların arasındaki ilişkiler, insanların üretim araçlarıyla olan ilişkilerinin niteliğine bağlıdır. Bu ilişkide işçi ücretli emekçi olarak yer alır.

Hardt ve Negri, işçilerin de içinde yer aldığı “çokluk”un kendilerini borçlandıranlara karşı nasıl mücadele etmesi gerektiğini “Krizle Karşı İsyân” bölümünde açıklıyorlar.

“Özneleşme süreci retle başlar. Ben yapmayacağım, Ben sana olan borcumu ödemeyeceğim. Evimizden çıkmayı reddediyoruz. Kemer sıkma önlemlerinizi bizi bağlamaz. Tersine biz, aslında zaten bizim olan servetinize el koymak istiyoruz.” (s.41)

Kapitalizm tarafından ezilen ve sömürülenlerin dikkati, burjuva toplumsal düzenin yıkılmasına çekileceğine, bu toplumun yalnızca sonuçlarına çekiliyor. Eski toplumun kendisinin dönüşümünün ön koşulu ise politik iktidarın devrimci sınıf tarafından ele geçirilmesidir. Kapitalist toplumsal düzen var oldukça, emekçileri ezen aynı sonuçlar, daha yıkıcı biçimde karşımıza çıkar. Burjuva toplum biçimini yıkmak yerine, bu toplumun sonuçlarına karşı çeşitli radikal saldırılar düzenlemek, sorunun kendisini çözmez. Kapitalist sınıf egemenliği sürdüğü politik güç üstünlüğü onlarda olduğu sürece halk kitleleri, yazarların tanımlamasıyla “çokluk” elde ettiği ne varsa tümünü yitirir. Yığınlar, devrime başvurmadan temel sorunlarını çözemez ve kazanımlarını güvence altına alamaz.

Pek ezilen ve sömürülenler ekonomik gereksinimini nasıl karşılayacak.

“Demokratik karşı güçler şirketleri ve ulus devletleri ortak alanı erişime açmaya, zenginliği herkesin temel ihtiyaçlarını karşılayacak şekilde bölüştürmeye sosyal sistemlere ve ekosistemlere insanlara ve gezegene verdikleri zarara ve yol açtıkları tahribata son vermeye zorlayabilmelidir.” (s.55-56)

Öncelikle belirtelim ki, burada adı geçen demokratik güçlerin hangi sınıf ve sosyal gruplardan oluştuğu belirtilmiyor. Emekçi ve sömürülen sınıflardan söz edilmediğine göre, bu güçler olsa olsa sistemle sorunları olan bireylerin bir araya gelmesinden oluşuyor. Ama biz biliyoruz ki, sınıflı bir toplumda her birey bu sınıflardan birine aittir. Dolayısıyla da, kapitalist şirketlere ve kapitalist devletlere karşı mücadele verenler, nesnel olarak, kapitalizmin boyunduruğu altında olan sınıflardır. Yani proletarya ve proleter olmayan emekçilerdir. Ama yazarlar ancak sınıfsal mücadeleyle yani sınıfsal savaşla çözülecek sorunları bireylere ve onların ortak çabasına bırakıyor. Bu yüzden sürekli olarak açmazlara düşmekten kurtulamıyorlar.

Toplumsal devrimin konusu olan, burada basit bir “zorlama”ya indirgeniyor. Kapitalistlerin elinde birikmiş olan zenginliğini, insanların ihtiyaçlarını karşılayacak biçimde bölüştürülmesi, burjuvazinin politik ve ekonomik gücüne son vermeden, kapitalist sınıf iktidarını ve kapitalist sınıf düzenini yıkmadan mümkün değildir. Çünkü kapitalist üretim biçimi, bir kutupta zenginlik birikimi, diğer kutupta bu zenginliği üretenlerin yokluk ve yoksulluk birikimini her gün yeniden üretir. Burjuvazinin, şirketlerin tekelinde olan zenginliğinin insanların gereksinimlerini karşılayacak biçimde bölüştürülmesi için, önce bu zenginliğe işçi sınıfının toplum adına el koyması gerekir.

M.Hardt ve A.Negri, kapitalist üretim tarzını ortadan kaldırmadan, hemen bölüşüm sorununa geçiyorlar. Sanki bölüşüm isteğe bağlı ya da keyfe göre belirleniyor. Oysa ki bölüşüm tarzı üretim tarzı tarafından belirlenir. Her üretim tarzının kendisine denk düşen bir bölüşüm tarzı vardır.

Kapitalist kurumlar, kapitalist devletler üzerinde baskı uygulayarak onların doğanın tahribatına son vereceklerini düşünmek, aydın dar kafalılığıdır.

Aynı dar kafalılık, doğadaki yıkımın önlenmesine yönelik önerilerde kendini gösteriyor. Kapitalizm, emeği ve doğayı tahrip ederek, kurularak kendini geliştirebilir. Kitlelerin salt baskısıyla, kapitalizmin doğayla uyumlu bir toplum olabileceğini söylemek, bu toplumsal sistemin doğasına aykırıdır. Emek ve doğayla kapitalist üretim arasında uzlaşmaz karşıtlık

var. Burada söylendiği gibi doğanın tahrip olmasını önlemenin, daha da ötesi doğayı kurtarmanın yolu, onunla uyumsuz ve karşıtlık içinde olan toplum biçimini yıkmaktan geçer. Yerine sınıfsız toplumu, komünist toplumu geçirmek, doğayla uyumlu ilişki kurmanın ön koşuludur. Bu son derece devrimci bir önlemdir. Zaten doğa, ancak devrimci toplumsal dönüşümlerle kurtarılabilir.

“Duyuru”, Sintagma Meydanı’ndaki, Puerta Del Sol Meydanı’ndaki, Tel Aviv ve Wall Street işgal ve eylemlerinde nasıl bir örgütlenme modeli görüyor ya da bu eylemlerin hangi örgüt modellerinden esinlendiğini söylüyor.

“Bu hareketler dolayısıyla federalist modellerden destek ve esin kaynağı bulma eğilimindedirler” (s.71)

Hardt ve Negri’nin kafasında “federalist” model var; dolayısıyla kitlelerin her ilerici devrimci sokak hareketinde bunu görüyorlar. Bu ikili biraz ilerde bu hareketleri “özerk” yapılar olarak değerlendiriyorlar. Kitlelerin toplumsal hareketlerini, kafalarındaki anarşist “federalist” ve “özerk yapılar” a sığdırmaya çalışırken, yığınların gerçek devrimci hareketlerinin yarattığı devrimci örgütlenmeleri düşünmek bile istemiyorlar.

Bugün insanların önüne çıkan sorunlar, ancak önceki devrimlerden daha derine gidebilen bir devrim tarafından çözülebilir. Çünkü bugünkü toplum, öncelikle göre daha ileriye giden bir devrim olmadan, daha yüksek bir topluma dönüştürülemez. Dünyayı değiştirme yani sınıfları ortadan kaldırma gibi son derece köklü bir dönüşüm, “federalist” ya da “özerk” örgütlenmeler gibi gevşek yapılarla gerçekleştirilemez. Hardt ve Negri, kapitalizmi devirecek yetenekte merkezi, disiplinli örgütlenmeler önermek yerine, herkesin kendi başına davrandığı, her birey ve grubun kendisini diğerinden özerk ilan ettiği şekilsiz, etkisiz, sonuç almaktan uzak yapılar öneriyorlar. Proletaryanın devrimci sınıf partisi ve proleter enternasyonalist örgütlenmesi, işçi sınıfının gerçek devrimci örgütlenmeleridir. Gerçek devrimci örgütlenmenin ihtiyaç ve zorunluluğu, bu eylemler sırasında kendini açık olarak göstermiştir.

Michael Hardt ve Antonio Negri, kendi örgütlenme modellerinin tarihsel haklılığını kanıtlamak için, çeşitli ülkelerde sonradan çöken reformist, konformist ve statükocu sosyalist ve komünist partilerin durumunu gösteriyorlar. Oysa ki bu partiler çökmeden önce de, proletaryanın gerçek devrimci partileri olmaktan çıkmışlardı. Öte yandan bir yüzyıl boyunca işçi sınıfına, emekçi kitlelere önderlik etmiş, isyanları ayaklanma ve devrimleri yönetmiş, başarıdan başarıya koşmuş devrimci sınıf partilerinin mücadelesinin üstü atlanıyor. Şu çok açıktır; insanlık sorunlarını proletaryanın savaşan devrimci sınıf partisinin öncülüğünde çözecektir.□

İSRAİL NEDEN SALDIRDI? SURIYE'DE KİM KAZANIYOR?

Geçtiğimiz haftalarda Ortadoğu'daki en önemli gelişme, kuşkusuz İsrail'in beklenmedik bir şekilde ve beklenmedik bir sırada Suriye'ye saldırması oldu. Şimdi sular durulmuş gibi görünse de, bu saldırının Ortadoğu'da savaşın koşullarını daha bir pekiştirdiğinden ve yakın gelecekte bunun devamı olarak yeni gelişmelerin yaşanacağından kuşku olmasın.

Yeni gelişmelerin kapısını açacak saldırıların kimden, nasıl, ne zaman ve hangi biçimlerde olacağını önceden bilemeyiz. Ama bilinen bir gerçek var ki o da şu: Ortadoğu'da hiçbir olay ya da saldırı, yapanın yanına kar kalmaz. Er ya da geç, her saldırı ya da aynı anlama gelecek adım karşılığını bulur. İsrail bu konuda istisna değil.

Bu durumda İsrail, Ortadoğu'nun bu gerçeğini bildiği halde neden saldırdı sorusu akla gelir. Bu sorunun yanıtını, ABD, Fransa, Türkiye, İsrail, Katar, Suudi Arabistan, Ürdün gibi ülkelerin doğrudan, öteki emperyalist ve işbirlikçi devletlerin dolaylı yollarından Suriye'ye saldırılarının nedenleri arasında bulabiliriz. Evet, bu ülkeler neden durup dururken Suriye'ye saldırdılar? İşte yanıtını bulması gereken asıl soru budur.

Devrimci sol hareketin bu soruya verdiği yanıtlar çok muhtelif. Kimi çevre saldırının nedenini Suriye'nin kaynaklarının yağmalanması isteği ile açıklamaya çalıştı, kimisi Ortadoğu'nun yeniden paylaşılması arzusu ile izah etti, bir başkası İran'a saldırının ön hazırlığı olarak gördü. Ama Leninist Parti dışında hiçbir parti ya da hareket, saldırının Arap halkının Tunus'tan başlayıp Mısır, Ürdün ve öteki ülkelerle devam eden devrimci ayaklanmalarıyla, halk devrimleriyle ilişkisini kurmadı, kuramadı. Bu yorum ve değerlendirmelerin her biri gerçeğin bir yanına işaret ediyordu, ama hiç biri bütünü ifade edemedi ve işin özünü yakalayamadı.

Leninist Parti hariç. Evet, sadece Leninist Parti, emperyalist güçlerin ve işbirlikçilerinin hızla gelişen ve yayılan Arap halk devrimlerine karşı dinci iktidarlardan oluşan bir baraj kurmak üzere Suriye'ye saldırdıklarını görebildi. Leninist Parti daha sürecin

başından itibaren saldırının gerçek nedenini görerek emekçi halkları uyardı ve çözümün devrim sürecini devam ettirmekten; bu süreci geliştirmekten geçtiğini gösterdi.

İsrail'in Ortadoğu'da bir savaşın fitilini ateşleyecek saldırısından sonra tekeli Türk basınına şu haber düştü: "ABD'nin önde gelen gazetelerinden Los Angeles Times, Kudüs mahreçli haberinde İsrail'in Suriye'ye karşı gerçekleştirdiği saldırıyla 'komşularını istikrarsızlaştıran ve İsrail'i daha kırılğan hissetmesine yol açan 'Arap Baharı' kargaşasına ilk defa askeri olarak adım attığı yorumunu yaptı."

Los Angeles Times, devamla, Hebrew Üniversitesi'nden Suriye uzmanı Moşe Mazoz'un şu sözlerini aktarıyor: "Şimdiye kadar İsrail, Suriye bataklığına sürüklenmekten kaçınmıştı. Bu (saldırı) İsrail'in (Esad'ı) düşürmek için eylemlerini tımandırmaya karar verdiğinin ilk sinyali olabilir."

Başarabilecekler mi, emperyalist güçler ve işbirlikçileri Suriye'de dinci faşistlere dayalı bir iktidarla Arap Halk Devrimlerine karşı bir barikat oluşturabilecekler mi? Bu ayrı bir konu, ama artık şu noktalar kesindir: a) Tunus'la başlayıp Mısır ve başka Arap ülkelerine hızla yayılan Halk Devrimleri İsrail'i "kırılğan" hale getirmiştir; b) İsrail'in komşuları kendilerini Halk Devrimlerinin tehdidi altında hissediyor; c) İsrail, bu devrimlerin önüne geçmek için ilk adım olarak Esad'ı devirmek istiyor.

Peki, İsrail başarır ve Esad'ı devirir ise yerine ne koyacak, kimi koyacak? Elbette ki, Suriye'de desteklediği dinci faşistlerden müteşekkil katiller sürüsünü koyacak, onları iktidara taşıyacak. Mısır'da, Tunus'ta, Libya'da yapmaya çalıştıkları gibi Suriye'de de dinci faşistlere dayalı işbirlikçi, emperyalist çıkarlara bir köpek sadakatiyle bağlı bir iktidar görmek istiyorlar. Meselenin özü budur.

Şimdi öteki sorumuzun yanıtını vermeye başlayabiliriz. Önce bir soru: "Şimdiye kadar Suriye bataklığına sürüklenmekten kaçınan" İsrail neden bugün saldırma ve bu "bataklığa" adım atma ihtiyacını duydu. As-

lında önceki makalemizde bunun yanıtını vermiştik. Yine de özetle söylersek şudur: Emperyalist güçlerden, onların bölgedeki sadık işbirlikçilerinden ve tabii ki İsrail'den oluşan karşı-devrim cephesinin sahneye sürdüğü katiller sürüsü Suriye'de istenen, arzulan zafere elde etmek bir yana, Esad ve rejimi giderek üstünlük elde etmeye, duruma hâkim olmaya başladılar. Dahası, Tunus ve Mısır'da dinci/faşist iktidarların tutmadığı, emekçi halkların sosyalizm yolunda ilerlemekte kararlı oldukları görüldü.

Bu o kadar öyle ki, ABD ve Fransa Suriye'de "silahsız" bir çözümden yana olduklarını söylemeye; Esad'a günler ve haftalarla ömür biçen Türkiye, Suriye halkının iradesine saygı göstermekten söz etmeye ve Esad'lı bir çözüme "evet" diyeceğinin işaretlerini vermeye başladı.

Şöyle: "Amerika şu an Suriye'deki olaylarda silahsız çözüm istediğini söyledi. Hükümetin bakanlığın bu konudaki fikri nedir acaba?" sorusuna gözpınarlarından iki damla gözyaşını akıtmaya her daim hazır Davutoğlu Ahmet şu yanıtı veriyor: "Türkiye her zaman silahsız çözüme yakın oldu. Şu anda da silahsız çözüme yakınız." Sanırsınız ki, katiller sürüsü Türkiye'nin desteğiyle değil de bir Latin Amerika ülkesinin desteği ile savaşıyorlar ve Türkiye sınırından değil de Kosta Rika sınırından Suriye'ye giriş yapıyorlar.

Suriye'de karşı-devrim cephesinin gerilemesi gözle görülebilir açıklık ve kesinlikte. Yaşam, düne kadar Erdoğan ile "kardeş" muhabbeti içindeki Esad'ı, komünistleri vinçlerle asan gerici İran rejimini, sosyalizmin tüm izlerini kazımak isteyen Rus burjuva ve küçük burjuvalarını dinci karşı devrimci bir iktidarın oluşmasına karşı savaşmak zorunda bıraktı.

Yaşam, dünyanın tüm sömürücülerine böyle bir oyun oynarken emekçi sınıflar, Suriye'de ve dünyanın geri kalan tüm bölgelerinde zafere, sosyalizme, sınıfsız ve sömürsüz bir dünyaya doğru yürümeye devam ediyorlar. □

Düzeltilme ve Özür:

30 Ocak-13 Şubat 2013 tarihli 228. sayımızda 3. sayfada yer alan "Kitlelerin Eğitimi ve Örgütlenme Sorunu" adlı makale, hata sonucu C.Dağlı imzasıyla yayınlanmıştır. Yazarlarımızdan ve okurlarımızdan özür dileriz.

HATAY'DA VALİNİN YASAKLARI SÖKMEDİ!

Antakya Ulus Meydanı'nda Mücadele Birliği Platformu tarafından organize edilen emperyalist savaşa karşı yürüyüş 23 Şubat Cumartesi günü gerçekleştirildi.

Gençlerin katılımıyla gerçekleşen eylem, "Suriye Halkları Yalnız Değildir! Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önler Mücadele Birliği Platformu" pankartı ve bayrakların açılmasıyla başladı. Polis, yönünü Ulus Meydanı'ndan Armutlu Mahallesi'ne çeviren kitleye izin vermeyeceklerini söyledi ve çevik kuvvet barikat kurdu. Basın açıklamasını burada yapma kararı alan kitle "İçerde yoksul Kürt halkına, ilerici, devrimci ve komünistlere karşı bir iç savaş yürüten tekelci sermaye sınıfı ve onun devleti şimdi de bir dış savaşa hazırlanıyor. Gelişen ve güçlenen devrimin ağır baskısı altında Türk Devleti, saldırganlaşıyor" denildi. Ortadoğu ve Dünyada Türkiye'nin aldığı konunun vurgulanmasının ardından "Bu koşullar altında yapılması gereken, halkları düşmanlaştırmaya, bir kan denizi içinde boğmaya çalışanlara karşı halkların mücadele birliği sloganını öne çıkarmaktır" denilerek bütün ulus ve ulusal topluluklardan halklara birlikte mücadele çağrısı yapıldı. Emperyalist savaşın önüne geçme-

nin tek yolunun devrim mücadelesinin yükseltilmesi ve halk iktidarlarının kurulması olduğunun belirtilmesinin ardından "Bu nedenle Ortadoğu'nun bütün halklarını devrim mücadelesini, sosyalizm mücadelesini yükseltmeye çağırıyoruz" sözleriyle açıklama bitirildi.

Açıklamayı bir kez daha Armutlu Mahallesi'nde yapmak üzere sloganlarla yürüyüşe geçen kitle, hızla Armutlu'nun en işlek caddelerinden birine doğru ilerledi. "Suriye Halkları Yalnız Değildir", "Emperyalist Savaşı Halk Devrimi Önler", "Armutlu Faşizme Mezar Olacak", "Antakya Faşizme Mezar Olacak", "Faşizme Karşı Silah Başına" sloganlarıyla Saray Caddesi'nden çıkarak Armutlu'ya yüründü.

Armutlu'da Uğur Mumcu Meydanı yakınlarında açıklamayı yeniden gerçekleştirmek üzere durulduğunda, polis TOMA'larla Uğur Mumcu Meydanı'nda kışkırtıcı görüntüler yaratmaya başlamıştı bile. Uğur Mumcu Meydanı'nda kitleyi araya sıkıştırma amacı güden polise, kitle prim vermedi. Açıklama burada bir kez daha okundu. Sloganlar, alkışlar ve ısıklarla eylem sona erdirildi.

Antakya'daki emperyalist savaşa karşı gerçekleştirilen yürüyüş tarihteki yerini alırken, Armutlu'daki coşkulu yürüyüş ve polislin yürüyüşe müdahale edememesi ve böylece valinin yasak kararının Hatay halkı tarafından bir kez daha hiçe sayılması güne damgasını vurdu.

Mücadele Birliği/Antakya

İZMİR'DE POLİS BASKILARI

İzmir'de üniversite öğrencisi bir Mücadele Birliği okuru, polis tarafından birkaç gün arayla aranmış ve kendisine ekonomik vaatlerde bulunularak işbirliği teklif edilmiştir.

Okurumuz kendisini bir daha aramamaları gerektiğini, bunun taciz olduğunu, aksi takdirde savcılığa gideceğini söylediğinde polis, "Ne yapacaksın basın açıklaması mı yapacaksın İHD'ye mi gideceksin" gibi sözler söylemiştir.

Bize ulaşan okurumuz bu tür saldırı ve tacizlerin mücadeleyi zayıflatmayacağını aksine güçlendireceğini belirtmiştir.

İzmir'de bir üniversite öğrencisinin memleketinde bulunan ailesi de, Ayışığı Sanat Merkezi çalışmalarına katıldığı için birkaç gün arayla polis tarafından tehdit edilmiştir.

Emniyet müdürlüğüne çağrılan aileye, kızlarının Ayışığı Sanat Merkezi çalışmalarına katıldığı, bu kurumun yasadışı terör örgütünün yeri olduğu iddia edilmiş, ailenin bunun önünü kesmesi için çocuklarına baskı yapması gerektiği söylenmiş ve aile tehdit edilmiştir.

Ailesiyle görüşen üniversite öğrencisi ne yaptığını bildiğini ve bunların aileyi korkutmak için yapılan yasa dışı işlemler olduğunu anlatmış, ailesine polislin çağrılarını cevap vermemesini söylemiştir.

Üniversite öğrencisi, bu tür baskıların kendisini yıldırmadığını aksine mücadeleye olan inancını ve bağlılığını arttırdığını belirtmiştir.

**DEVİRİMCİ İRADE TESLİM ALINAMAZ!
BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!**

İzmir Mücadele Birliği Platformu

1 MAYIS ALANINA DOKUNMA

Taksim Meydanı'nı "yayalaştırma projesi" adı altında başlanan kazı çalışmaları nedeniyle 1 Mayıs'ın nerede kutlanacağı merak edilirken, DİSK, KESK, TMMOB, TTB yaptıkları eylemle "yayalaştırma projesi"ne rağmen Taksim'de olacaklarının altını çizdiler. DİSK, KESK, TMMOB ve TTB'nin çağrısıyla Galatasaray Lisesinden Taksim Meydanına kadar yapılan meşaleli yürüyüşe yüzlerce kişi katıldı. "Taksim'e, 1 Mayıs Alanımıza Dokunma" pankartının açıldığı yürüyüş boyunca sık sık "Taksim

Kızıldır Kızıl Kalacak", "Taksim Onurdur Onuruna Sahip Çık", "1 Mayıs'ta 1 Mayıs Alanına", "Taksim'i Kazandık Sıra Devrim'de" sloganları atılarak Taksim Meydanı'na gelindi.

Meydanda emek örgüleri adına basın açıklamasını okuyan TMMOB Genel Başkanı Mehmet Soğancı, demokrasi ve emek tarihimizin en önemli kentsel kamusal ve toplumsal simge alanlarından olan Taksim Meydanı ve Gezi Parkının 1 yıldır saldırı altında olduğunu altını çizdi ve "Taksim Meydanı, Başbakanın isteği üzerine apar topar hazırlanan aslında bir betonlaşma, insansızlaştırma ve kimliksizleştirme projesine kurban edilmek istenmektedir." dedi. Soğancı konuşmasının devamında, "Taksim Meydanı sadece bilimsel ve tekniğine uygun müdahale ile günümüzün ihtiyaçlarına cevap verecek şekilde düzenlenebilecekken belediyenin apar topar duyarsızca ve sorumsuzca başlattığı inşaatlar sebebiyle halkın kullanım alanı olmaktan çıkmakta, İstanbulluların elinden alınmaktadır. Bu dayatmacı proje bir an önce durdurulmalıdır" diye konuştu.

"Unutulmamalıdır ki, Taksim Meydanı, 1976'dan bu yana her türlü yasağa, engellemeye, baskıya ve katliama rağmen, yıllar süren kararlı mücadelemizle 1 Mayıs Alanı olarak simgeleşmiştir. Şimdi, demokrasiyle örtüşmeyen bu akıl dışı uygulama ile 1 Mayıs alanımız elimizden alınarak, toplumsal hafızadan silinmeye zorlanmaktadır. Ancak bu niyetlere seyirci kalmayacağımızın bilinmesi gerekir. Taksim 1 Mayıs alanımızdır." denilen açıklamanın ardından DİSK Genel Başkanı Erol Ekici, "geçen yıl olduğu gibi bu yıl da özüne yakışır bir şekilde bütün birleşenlerle, bütün renklerimizle 1 Mayıs'ta Taksim'de olacağız" dedi.

KESK Genel Başkanı Lami Özgen de AKP hükümetinin bu ucube projelerini alıp başlarına çalmalarını istedi. Özgen, Taksim Meydanı'nın işçi sınıfının tarihsel ve siyasal sembolü olduğunu söyledi ve "Bu alanı asla ve asla bırakmayacağız" diye konuşmasını bitirdi. Eylem sloganlarla sona erdi. □

ADLİYE'DE SALDIRI, DARP, GÖZALTI!

18 Şubat Pazartesi günü ÇHD'li avukatlar öğle saatlerinde savcılığa tutuklanan avukat meslektaşları için tutukluluklarına itiraz dilekçesi vermek için bir araya geldiler. Çağlayan Adliyesi'nin girişinde basın açıklaması okuyan Av. Zeycan Balcı Şimşek 42 avukatın tutuklu olduğunu hatırlatarak, "İşte bugün bizler buradayız ve devrimci avukatlık mücadelesi, halkın, haklının, ezilenin, işçinin, emekçinin, Kürt halkının savunmanlığını yapma mücadelesi hız kesmeden devam etmektedir" diye konuştu. Açıklamadan sonra adliyeye "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Tutuklu Avukatlar Serbest Bırakılsın" sloganları atıldı. Adliyenin içinde oturma eylemi başlatan avukatlar balkonlardan "Devrimci Avukatlar Onurumuzdur", "Tutuklu Avukatlara Özgürlük" pankartları açtılar. Özel Güvenlik, pankartları açan avukatlara saldırdı, arbeye büyüdü. Daha sonra aşağı inen avukatlar adına Av. Güray Dağ bir açıklama yaptı, tutuklu avukatların sesini adliyeye taşımak için bu eylemi gerçekleştirdiklerini söyledi.

Ardından savcılığa ulaştırmak istedikleri meslektaşlarının serbest bırakılmasını talep eden dilekçeleri vermek için merdivenlerden çıkan avukatların çevik kuvvet tarafından önleri kesildi. Polis avukatlara saldırdı, bazı avukatları yere yatırarak kelepçeledi, merdivenlerden çıkanları kalkanlarla geri itti, biber gazı sıktı. Bazı avukatlar yerlerde darp edildi. Olayı görüntülemek isteyen gazetecilere de saldırdı, iki muhabir hafif yaralandı.

Beş avukat gözaltına alındı. Yaralanan avukatlar muayene ve şikayetçi olmak için adli tıpa götürüldü.

Gözaltına alınıp Adliye önünde duran çevik kuvvet aracında tutulan avukatlar, meslektaşları tarafından yalnız bırakılmadılar. Bir saat sonra savcılığa ifade vermek için araçlardan çıkarılan avukatlar, sloganlarla adliyeye girdiler. Savcılık tarafından ifadeleri alınan avukatlar, daha sonra serbest bırakıldı. □

GREV HAKKIMIZI KULLANACAĞIZ

Hava İş üyesi işçilerin 263. gündeki eylemlerine, Alevi Bektaşî Federasyonu, Alevi Dernekleri Federasyonu, Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, Alevi vakıf ve cemevleri, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri, Devrimci Öğrenci Birliği katıldı.

Alevi dernek ve kurumları, lokma günü olarak kabul ettikleri bu günü, mağdur edilmiş kişilerle yardımlaşma ile değerlendirdiklerini hatırlatırken, etli pilav hazırlayarak dağıttılar herkese.

Kurumlar adına yapılan kısa konuşmalarda THY işçileri ile her zaman dayanışma içerisinde olacağı kaydedildi.

Ardından Emeğe Ezgi, şarkı ve türkülerini işçilerle paylaştılar. Etkinlik halay ve sloganlarla sona erdi.

16 Şubat Cumartesi günü Hava İş Sendikası önünde toplanan THY işçilerine, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri, Ayışığı Sanat Merkezi Devrim Tiyatro Atölyesi, Bir arada Yaşam Derneği ve bir çok emek örgütü destek verdi.

Hava İş Sendikası önünden başlayan yürüyüş, yol trafiğe kapatılarak, "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İşçiler Dönecek Sözleşme Bitecek", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganları atılarak gerçekleşti.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'na gelen işçiler adına konuşma yapan THY işçisi Yusuf Uçan, son zamanlarda THY'de yaşanan yasaklamalara değinerek "Kamuoyu şimdi, muhalif gazetelerin uçakta bulundurulmasına müsaade etmeyen, kabin memurlarının etek boyuna, parasını verip bilet alan yolcunun içkisine de yasak getirecek kadar kendini kaybeden THY yönetiminin yasakçı zihniyetinin artık farkına varıyor ve isyan ediyor." diye konuştu.

TİS sürecinin tıkanıldığını belirten Uçan, "THY yönetimini bir kez daha uyarıyoruz. Hava İş Sendikası çok net bir tavır içerisinde. Bu uzlaşmaz tutuma rağmen sağduyu ile hareket ettik, etmeye devam edeceğiz. Ancak süreç içinde işverenin daveti GREVSE, bizim de bu davete cevabımız elbette Grev olacaktır." dedi.

İşten atılan bir öğretmen olan Pınar Turan da işten çıkarılış sürecini anlatı ve işten çıkarmaları ve güvencesiz çalışma koşullarını milyonlarca emekçinin yaşadığını söyledi. Turan; "Eğer biz emekçiler mücadeleye bir-

liğini örersek kazanabiliriz" dedi.

Kurumlar adına yapına dayanışma konuşmalarından sonra Ayışığı Sanat Merkezi Devrim Tiyatro Atölyesi kadın mücadelesini anlatan tiyatro gösterimi yaptılar. Devrim Tiyatrosu oyunundan sonra güçlü bir alkış aldı. Gösterilen oyun bütün emekçi kadınlara ithaf edildi. 8 Mart'ta Dünya Emekçi Kadınlar Gününde Taksim'e çağrı yapıldı.

THY işçilerinin eylemi halay ve türkülerle sona erdi.

23 Şubat günü de Hava İş Sendikası önünde bir araya gelen THY işçilerine destek veren Belediye İş Sendikası şube temsilcileri, TASİS DER temsilcileri, Mücadele Birliği Platformu, Devrimci İşçi Komiteleri, ve bir çok siyasi parti temsilcisi toplandı. İşçilere bu hafta Emeğe Ezgi Müzik Grubu katıldı.

Hava İş Sendikası önünden başlayan yürüyüşte yol trafiğe kapatıldı ve sık sık "Atılan İşçiler Geri Alınsın", "İşçiler Dönecek Sözleşme Bitecek", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Herşey Emeğin Olacak" sloganları atıldı.

Bakırköy Özgürlük Meydanı'na gelen işçiler adına konuşma yapan THY işçisi Murat Yahşi, 24. Toplu İş Sözleşmesi sürecini önemini altını çizdi. Yahşi, "Sendikamızın işe dönüşümü sağlamak için sürdürdüğü başka bir mücadele alanı ise THY A.O'da 16 Ocak 2013 tarihinde başlayan 24. Dönem Toplu İş Sözleşmesi görüşmeleri. Bu toplu sözleşme görüşmeleri 14 bin üyesinin sorunlarının çözümlenmesi yanında asıl olarak biz haksız yere işten çıkarılan işçilerin işe geri dönüşünü sağlamak için önümüzdeki günlerde yakıcı önemde gündemimizde yer alacak" dedi.

Yahşi, sözleşmenin 14 bin üye THY işçisi kapsadığını ve 305 işçinin işlerine geri alınmadan imzalanmayacağını söyledi. Önümüzdeki hafta 26 Şubat Salı günü THY Genel Müdürlüğünde resmi arabulucu taraflarla ilk görüşmesini yapılacak.

Yahşi, "Eğer resmi arabulucu sürecinde de işveren bu uzlaşmaz tutumuna devam ettiği takdirde Anayasal ve meşru bir hak olan Grev Hakkımızı kullanacağız" dedi.

Basın açıklamasından sonra Emeğe Ezgi'nin türkülerıyla halaylar çekildi. Eylem sloganlarla sona erdi. □

KESK'E SALDIRI HER YERDE PROTESTO EDİLDİ

19 Şubat sabahı "DHKP-C operasyonu" adı altında Kamu Emekçileri Sendikaları Konfederasyonuna bağlı sendika yöneticileri ve üyelerine yapılan baskınlarda toplam 164 kişi gözaltına alındı.

Akşam saatlerinde de Taksim'de bir araya gelen KESK'e bağlı sendikalar ve kitle örgütleri, yapılan operasyonu protesto etti. Mücadele Birliği Platformu'nun da destek verdiği eylemde Taksim Meydanı'ndan Galatasaray Lisesi'ne kadar sloganlarla yürüdü.

Eyleme binin üzerinde kişi katıldı. Galatasaray Lisesi önünde basın açıklamasını okuyan KESK Dönem yürütmesinden Arzu Erdoğan, AKP'nin "ileri demokrasininin" her gün gözaltı ve tutuklama furyası ile devam ettiğini altını çizdi; "Her zaman söylüyoruz, görmeyen gözlere, duymayan kulaklara, yazmayan kalemlelere inat bir daha ifade ediyoruz. Bizler, bu topraklarda gerçek bir demokrasi için mücadele etmenin zor, bedelinin de ağır olduğunu biliyoruz. Ancak 'hak verilmez mücadeleyle alınır' şiarını ilke edinen, baskılara mücadeleyi daha da yükselterek cevap veren, 'acıyı bal eyledik' diyen bir gelenekten gelen KESK asla yılmayacaktır." dedi. Ardından KESK MYK üyesi Ali Kılıç "Arkadaşlarımızı yanımızdan, eşlerinden, çocuklarından aldınız bu bize dert oldu, ama KESK'i susturamayacaksınız, yıldıramayacaksınız buda size dert olsun" dedi.

İzmir'de Protesto

Saldırı, İzmir'de KESK tarafından yapılan basın açıklamasıyla protesto edildi. Konak YKM önünde toplanan KESK'li emekçiler ve demokratik kitle örgütleri Konak Sümerbank önüne doğru yürüdü.

KESK logosu taşıyan kitle sık sık

sloganlar attı. Sümerbank önüne varıldığında basın açıklaması yapıldı. Okunan açıklamada KESK'e yönelik saldırıların sonuç getirmeyeceğine, KESK'in mücadelesinin devam edeceğine vurgu yapıldı.

KESK'in eyleminden sonra Samsun'da HDK heyetine dönük faşist saldırıları protesto etmek için, HDK İzmir bileşenleri bir basın açıklaması gerçekleştirildi."HDK Heyetine Yapılan İrkçî Saldırığı Lanetliyoruz" pankartının açıldığı basın açıklamasında sık sık "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganları atıldı. Kısa bir açıklama yapılmasının ardından eylem sona erdi. Yapılan eylemlere Mücadele Birliği de destek verdi.

Baskı Gözaltı Ve Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz

Gözaltı saldırılarından biri de Tekirdağ'da yaşandı. Eğitim Sen Tekirdağ Şube başkanı Erdal KORKMAZ'ın evine sabah 06.00 sularında İstanbul ve Tekirdağ polisleri tarafından baskın düzenlendi. Yaklaşık 3 saat süren ev aramasında müzik CD'leri, bilgisayar, kitap, fotoğraf makinesi gibi malzemelere el konuldu.

Ev aramasından sonra Tekirdağ Endüstri Teknik Lise ve Endüstri Meslek Lisesinde Felsefe Öğretmenliği yapan Erdal KORKMAZ'ın olmayan dolabını aramak üzerine okuluna gidildi.

Erdal KORKMAZ ve gözaltına alınan diğer emekçilere karşı yapılan gözaltıları protesto etmek için Eğitim Sen Tekirdağ Şubesi önünde saat 17.10'da toplanılarak bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş boyunca "Erdal

KORKMAZ Onurumuzdur", "Faşizme Karşı Mücadeleye", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Kurtuluş Yok Tek Başına Ya Hep Beraber Ya Hiç Birimiz", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Yürüyüşün sonunda Tuğlalı Park'ta sağanak yağmura rağmen yaklaşık 500 kişinin katıldığı bir basın açıklaması yapıldı.

Yapılan açıklamada, devrimci emekçilere yapılan bu baskıların KESK'i hiç bir zaman durduramadığına, aksine daha da güçlendirdiğine dikkat çekildi. Toplumun bütün kesimlerinin türlü bahanelerle zindanlara atıldığına, ancak devrimcileri bu yapılanların yıldırılmayacağına vurgu yapıldı. Yapılan bu faşist baskı ve gözaltılara karşı mücadelenin daha da yükseltileceği söylenildikten sonra, Erdal KORKMAZ'ın arama sırasında arkadaşları aracılığı ile ilettiği "Ben çok iyiyim. Hepinizi Çok Seviyorum"

mesajı büyük bir coşkuyla alkışlanarak ve sloganlarla karşılandı. Basın açıklaması herkese teşekkür konuşması ile sonlandırıldı.

Susmayacağız!

Antep'te de 19 Şubat günü yaşanan gözaltıları protesto etmek için saat 16.30'da Yeşilsu Meydanında KESK tarafından bir basın açıklaması gerçekleştirildi.

"Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz! KESK Şubeler Platformu" pankartı açan emekçiler "Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz" sloganları attı. Sloganların ardından KESK dönem Sözcüsü Ömer Faruk Koç basın açıklamasını okudu.

"KESK olarak, ne zaman haklarımızı, özgürlüklerimizi yok sayan düzenlemelere, saldırılara karşı emek ve demokrasi mücadelemizi yükseltsek, karşımızda korku imparatorluğunun mimarı AKP'yi buluyoruz. Bu sabah gerçekleştirilen operasyonun KESK olarak ülke genelinde başlattığımız örgütlenme kampanyasının birinci gününe denk gelmesi kesinlikle tesadüf değildir.. Diğer taraftan son dönemde örneklerini sıkça görmeye başladığımız bu tür operasyonlar,

baskınlar demokratikleşme söylemlerinin de, hazırlandığı söylenen 'yargı paketlerinin' de kof bir iddiadan ibaret olduğunu göstermektedir" denilen açıklama-

da Sinop ve Samsun'da BDP'li milletvekillerine yönelik saldırılar da kınanarak açıklama sonlandırıldı.

"KESK'li Tutsaklar Serbest Bırakılsın!"

KESK İstanbul Şubeler Platformu üyeleri 21 Şubat günü Çağlayan Adliyesi önünde gözaltına alınan arkadaşlarının serbest bırakılması için basın açıklaması yaparak arkadaşlarının savcılıktaki ifade işlemleri tamamlayıncaya kadar adliye önündeki bekleyişlerini sürdürdü.

KESK üyelerinin "KESK Susmadı Susmayacak" yazılı pankart açtıkları eylemde basın açıklamasını Eğitim-Sen 4 Nolu Şube Başkanı Arzu Erdoğan okudu.

28 ilde gerçekleştirilen operasyonlarda, aralarında KESK Eğitim ve Örgütlenme Sekreteri Akman Şimşek ve eşi Mehtap Şimşek'in de bulunduğu çok sayıda üye ve yöneticilerinin gözaltına alındığını, KESK Genel Merkezi ve sendika şubelerinin arandığını belirten Erdoğan, AKP'nin kendisine muhalefet eden herkesi bazen varlık nedenlerini oluşturan en doğal eylem ve etkinliklerini suç sayarak bazen de suç yaratarak itibarsızlaştırma konusunda ustalaştığını söyledi.

22 Şubat'ta yapılan sorgulamalara ise Tekirdağ, Edirne, Kırklareli ve Çanakkale'den emekçiler getirilmişti. Kamu Emekçileri, gözaltındaki arkadaşlarının adliyeye getirileceği saat olan 11.00'den itibaren sloganlarla beklemeye başladı.

Burada basın açıklama yapan KESK Merkez Yürütme Kurulu üyesi Ali Kılıç, "Kendinden olmayan herkese kin duyanların yarattığı öfke dalgaları kabarmaya devam ediyor" diyerek, gözaltı ve tutuklamalarla emek ve demokrasi güçlerinin mücadelesini boğmak istediklerini belirtti. Bu saldırıların KESK'i onurlu mücadelesinden asla vazgeçiremeyeceğini söyledi.

Daha sonra sorgulama süreci başladı. Savcılık ve Nöbetçi Mahkeme sorgulamalarında sürekli sloganlar atıldı. Tiyatro gösterimi yapıldı ve halaylar çekildi.

Savcılık soruşturması saat 18.00 gibi bitti. 3 kişi savcılıkça serbest bırakılırken, 21 kişi tutuklanma talebiyle nöbetçi mahkemeye sevk edildi.

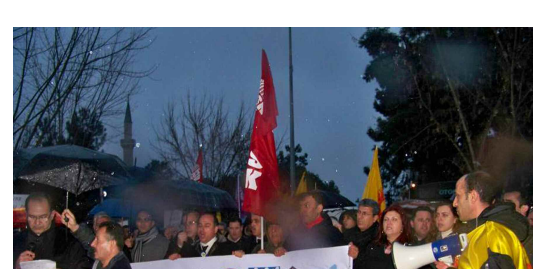
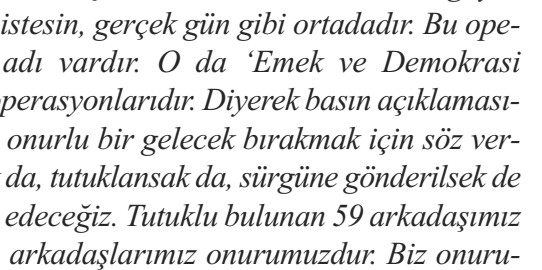
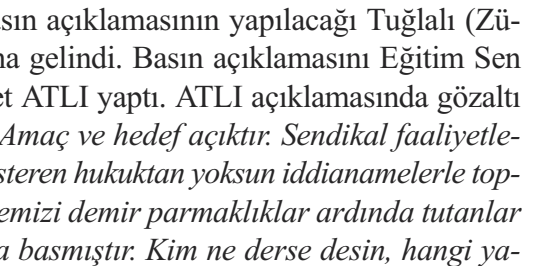
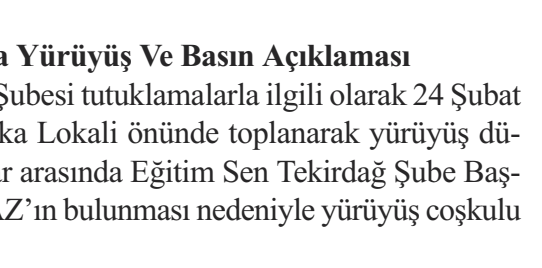
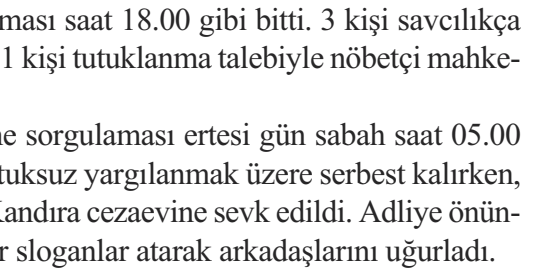
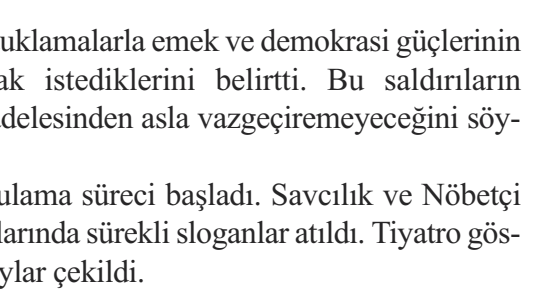
Nöbetçi mahkeme sorgulaması ertesi gün sabah saat 05.00 gibi biterken 9 kişi tutuksuz yargılanmak üzere serbest kalırken, 12 kişi tutuklanarak Kandıra cezaevine sevk edildi. Adliye önünde toplanan emekçiler sloganlar atarak arkadaşlarını uğurladı.

Tekirdağ'da Yürüyüş Ve Basın Açıklaması

Tekirdağ KESK Şubesi tutuklamalarla ilgili olarak 24 Şubat 2013 tarihinde Sendika Lokali önünde toplanarak yürüyüş düzenledi. Tutuklananlar arasında Eğitim Sen Tekirdağ Şube Başkanı Erdal KORKMAZ'ın bulunması nedeniyle yürüyüş coşkulu başladı.

Saat 14.00'de basın açıklamasının yapılacağı Tuğlalı (Zübeyde Hanım) Parkına gelindi. Basın açıklamasını Eğitim Sen Şube Sekreteri Behçet ATLI yaptı. ATLI açıklamasında gözaltı sürecine değinerek, "Amaç ve hedef açıktır. Sendikal faaliyetlerimizi 'suç' olarak gösteren hukuktan yoksun iddianamelerle toplam 59 yönetici ve üyemizi demir parmaklıklar ardında tutanlar düğmeye bir kez daha basmıştır. Kim ne derse desin, hangi yalana inanmak isterse istesin, gerçek gün gibi ortadadır. Bu operasyonların tek bir adı vardır. O da 'Emek ve Demokrasi Güçlerini Sindirme' operasyonlarıdır. Diyerek basın açıklamasını, Biz çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakmak için söz verdik. Gözaltına alınsak da, tutuklansak da, sürgüne gönderilsek de mücadelemize devam edeceğiz. Tutuklu bulunan 59 arkadaşımıza ve gözaltında tutulan arkadaşlarımız onurumuzdur. Biz onuru muza sahip çıkacağımıza söz verdik, sözümüzü tutacağız" sözleriyle sonlandırdı.

Daha sonra sloganlar atılarak meclis toplantısı için sendika lokaline gidildi. □

DEVİRİM SÜRECİNİN

Sadece Kürt halkının özgürlük savaşı değil ama emekçi sınıfların tekelci egemenliğe karşı savaşı da Türkiye’yi yeni bir dönemin eşine getirmiş bulunuyor. Yeni dönemin temel özelliği, tekelci burjuva egemenliğin ve onun politik zor aygıtının birleşik devrim karşısında var olan durumunu daha fazla koruyamayacak kadar, duvara dayanmış olmasıdır. Tekelci sermaye sınıfı, olduğu biçimiyle egemenliğini artık daha fazla yürütemez halde.

Geçtiğimiz haftalarda süren “İmralı’ya kim gidecek” tartışmaları arasında Meclis Başkanı, Cemil Çiçek, çocukluk adıyla Efendi Çiçek, bu durumu, yani tekelci sermaye sınıfının, devletin ve hükümetin düştüğü durumu “biz bu sorunu çözmek zorundayız” sözleriyle ifade etmişti. Tekelci Mustafa Koç da, “silahla kazanamadığımız ortaya çıktı, diyalog yoluna gitmeliyiz” mealli bir açıklamayı yine geçtiğimiz haftalarda yapmıştı.

Buraya kadar söylenenlerden hemen kısa ama çarpıcı birkaç sonuç çıkarabiliriz. 1) Devletin Kürt halkına ve emekçi sınıflara karşı yürüttüğü iç savaşı salt askeri yöntemlerle kazanamayacağı, itiraf boyutunda ortaya çıkmıştır. 2) Şimdi UKH ile “uzlaşma” arayışı içinde olması bir zorunluluktan kaynaklanıyor. 3) Bu “uzlaşma” arayışı R.T Erdoğan, AKP ya da hükümette münhasır bir politika değil ama arkasında tekelci sermaye sınıfı ile emperyalist devletlerin de olduğu bir politikanın yüzeye vurumudur. 4) Dolayısıyla tekelci sermaye sınıfı adına hükümeti, onun başı olarak R.T Erdoğan’ı bu noktaya sürükleyen koşulları seçimi kazanma isteği, başkanlık sistemini getirme arzusu, ihtirasi gibi kişisel saiklerle açıklamaya çalışmak tam bir dar görüşlülüktür. 5) Bütün bunların arkasında birleşik devrimin gücü ve gelişmesi olduğu net biçimde ortaya çıkmıştır. Görmek ve anlamak istemeyenlere bir kez daha söylemekte yarar var: Devrim günceldir. Bu gerçeği tekelci ser-

maye sınıfının, hükümetin/devletin panik ve korkuyla attığı adımlara bakarak da görmek mümkün.

Yeni Dönemin Çizgileri

Yeni bir dönemden söz ediliyorsa bu dönemi belli eden çizgilerin, olguların da olması gerek. Şimdi onları ortaya koyup ele almanın zamanı.

Sözünü ettiğimiz “yeni” dönemi önceki dönemden ayıran belirgin çizgi hükümetin/devletin atmaya çalıştığı yeni adımlardır. Bu adımların Türkiye’de yeni bir sürecin başlangıcı olacağından kimse- nin kuşkusu yok. Sonda söylenmesi gerekeni başta söyleyelim. Mustafa Koç, tekelci sermaye sınıfı adına konuştuğundan kuşku duyulmayacak bu şahıs, Kürt halkına karşı verilen savaşı askeri yöntemlere kazanamayacaklarının ortaya çıktığını söylerken aslında başka bir noktaya da işaret etmiş oldu: Savaşın başka yollarla, zor yöntemlerinin yanı sıra politik çevirme, aldatma, boş vaatlerle kandırma gibi yöntemlerin de kullanıldığı yollarla kazanılması.

Şimdi bu noktadayız. Tekelci sermaye sınıfı, devletin üzerine oturduğu ve bu güne değin hiçbir hükümetin dokunmaya yeltenmediği temel taşları yerinden oynatma pahasına, politik çevirme ve vaatlerle aldatma politikasını gündeme taşımıştır. Yeni Anayasa ve bu Anayasa’da egemen/ezen ulusun konumunu farklılaştıracak ifadelerin, kâğıt üzerinde de olsa, yer alacağı vaadi bu işin başında geliyor. Bu, “yeni” dönemin en belirgin çizgisi olarak karşımıza çıkıyor.

Burada bir parantez açarak devam istiyoruz. Elbette biz, büyük ve önemli toplumsal sorunların çözümünün zor yöntemleriyle, güç ilişkilerine bağlı olarak çözülebileceğini, “Anayasa” gibi yazılı metinlerin ancak güçlü olanın zafer kazandıktan sonra zaferini pekiştiren ve yenenin değil yenilenin, mağlup olanın uymakla yükümlü olduğu bir metin olduğunu bili-

Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı bir demokrasi, halk demokrasisi meselesidir, yani bir devrim sorunudur. Çünkü devlet kurma hakkı da içinde olmak üzere, Kürt ulusuna kendi kaderini tayin etme hakkını tanımak, bu hakkın kullanılabilceği özgür koşulları yaratmak, tekelci egemenlik altında, pratik olarak, söz konusu değildir

YENİ DÖNEM

yoruz. Bununla birlikte, ezen ulusun, kendi konumunu pekiştiren bir metni ezilen ulus lehine değiştirme sözü vermiş olması, sözünde durmayacak bile olsa, onun bir devrimden, egemenliğinin yıkılmasından nasıl bir korku duyduğunun, nasıl bir devrim baskısı altında olduğunun güçlü göstergesidir.

Devam edelim. Türkiye, Türk ulusunun ezen ulus olduğunun kabulü üzerine şekillenmiş bir devlettir. Meclis Başkanı Cemil Çiçek'in olsun, tekelci sınıfın simgesi Mustafa Koç'un olsun ya da düzenin tekil kadrolarının olsun itiraf etmek durumunda kaldıkları devrimin güçlü baskısı, egemen sınıfı, şimdi devletin üzerinde şekillendiği bu temeli az-çok değiştirmek, taşları yerinden oynatmak zorunda kalma noktasına getirmiştir. Hükümet/devlet PKK ile görüşme masasına oturarak egemen ideolojide temel temalardan biri olan "bir çakıl taş vermem" ya da "terör örgütleriyle masaya oturmam" edebiyatına kendi eliyle son vermiş oldu.

Yine Türkiye devletinin üzerinde yükseldiği, üzerinde oturduğu temel taşlardan biri olan ve diğer tüm ulus ve ulusal toplulukların inkârına, asimilasyonuna dayanan "tek ulus" ideolojisi yıkılmıştır. Devlet/hükümet, Türkiye'de tek değil birden fazla ulusun ve ulusal topluluğun olduğunu kabul ve ilan etmiştir. Bu ilan ve kabul, "Yeni" dönemin bir başka temel çizgisi olarak karşımızda artık.

Bunun, bu güne kadar, karşı devrimin "tek ulus" şovenizmi ile zehirlenmiş kitle tabanı üzerinde yıkıcı, dağıtıcı bir etki yaratacağı kuşkusuzdur. Devlet ve hükümetin karşı devrimin kitle temelini nispeten güçlü olduğu bölgelere "ikna" turları düzenlemeye başlamış olmaları onların da bu etkinin farkında olduklarının kanıtı. Ama elden ne gelir! Devrimin gelişimini engellemek için bu adımı atmaya mecburlardı. Attıkları adımın sonuçlarından kaçınmazlar.

Karşı-devrim cephesinin kitle tabanı-

nı bekleyen bu yeni sürecin sınıf mücadelesi üzerindeki etkisini görmek için sermaye sınıfının devrim karşısında zor durumlara düştüğü her defasında bu kitleyi harekete geçirdiğini hatırlamak yeter. Ezen ulus şovenizmi ile zehirlenmiş, sayısı azımsanmayacak bu kitlenin önemli bir kısmının nasıl aldatıldığını anlaması uzun zaman almayacak.

Böylece karşı-devrim cephesi, birleşik devrime karşı önlem alayım derken önemli silahlarından birini kendi eliyle tahrip etmeye başladı bile.

Ulusal Sorunun Çözümü

Bütün bunlarla birlikte, sermaye sınıfı yine de ulusal sorunu, somut adıyla, "Kürt sorunu"nu çözmüş olmayacak. "Kürt Sorunu" her şeyden önce "Kürdistan" sorunudur ve bu sorunun çözümü yine her şeyden önce ezen-ezilen ulus ilişkisine son verilmesini ve Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin hakkının tanınmasını; bunun için gerekli koşulların yaratılmasını gerektirir.

Tekelci sermaye sınıfı Türk ulusunun ezen ulus konumuna son vermek bir yana, çeşitli düzenlemeler yaparak bu konumu pekiştirmeye çalışıyor. Deniz Baykal, "egemenliğin paylaşılması asla söz konusu edilemez" sözleriyle aslında Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının tanınması diye bir durumun söz konusu olmadığını ortaya koydu.

Denebilir ki devletin bu kadim adamının sözlerinin bir ehemmiyeti yok. Olmuyabilir de. Ama biz, ne hükümetin ne de devletin Kürt ulusuna kendi kaderini tayin hakkını tanıyacağını biliyoruz. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı bir demokrasi, halk demokrasisi meselesidir, yani bir devrim sorunudur. Çünkü devlet kurma hakkı da içinde olmak üzere, Kürt ulusuna kendi kaderini tayin etme hakkını tanımak, bu hakkın kullanılabilmesi için özgür koşulları yaratmak, tekelci egemenlik altında, pratik olarak, söz konusu değildir.

Dolayısıyla, bu hakkın kullanılması ancak tekelci egemenlik yıkıldıktan sonra mümkün olabilir.

Devlet/hükümetin politikasının temeli ise birleşik devrimin baskısından kurtulmak üzere, Kürt halkını mümkün olabilecek en az taviz ya da önemsiz "reform"la "yatıştırmak, sokaktan geri çekmek, gerilla mücadelesini bitirmektir. Devlet ve hükümetin açıkça ifade ettiği bu amacı görmek için derin bir bilgiye gerek yok. Hükümet, UKH ile girdiği pazarlığı Öcalan'a televizyon verme gibi komikten de öte bir tartışmaya çekerek nasıl bir yol izleyeceğinin işaretlerini çoktan verdi bile.

Buradan çıkarılması gereken bazı sonuçlara hemen işaret edelim. Birincisi, Hükümet/devlet PKK ile bir "çözüm" üzerinde uzlaşsalar bile, bu ulusal sorunun çözümü olmayacak. İkincisi, birinci noktanın devamı olarak, demek ki, Kürt halkının özgürlük hakkı için savaşımı farklı koşullarda ve farklı biçimlerde de olsa, ortadan kalkmayacak, devam edecek. Üçüncü nokta, özgürlük hakkı için mücadelesine devam edecek olan Kürt halkı, birleşik devrimin önemli bir gücü, önemli bir bileşeni olma halini sürdürecektir. Ve en sonu, her büyük toplumsal sorun gibi, "Kürt sorunu" olarak Kürdistan sorunu da zora, güce bağlı olarak çözülecektir.

Hükümetin/devletin "terörist" dediği PKK ile görüşme masasına oturması demokratikleşme amacından dolayı değil. Sermaye sınıfının ne böyle bir amacı ne de hedefi var. Onların amacı birleşik devrimin baskısından kurtularak nefes alabilecekleri, toparlanabilecekleri, güçlerini yeniden düzenleyebilecekleri zamanı kazanmaktır. Fakat birleşik devrimin güçlü baskısı, bunları yapabilmeleri için bile onları devletin üzerinde oturduğu taşları, üzerinde yükseldiği temeli yerinden oynatmak zorunda bıraktı.

Geri dönüşü olmayan bu yeni koşullarda devrim, hedefine çok daha büyük bir hızla ilerleyecektir. □

SESİMİZE SES VERİN

16 Şubat günü Galatasaray Lisesi'nde bir araya gelen Cumartesi Anneleri, 412. haftada, 18 yıldır süren Rıdvan Karakoç'un dosyasını hatırlattılar.

Karakoç'un abisi Hasan Karakoç, "Bizler birçok kayıp yakınından daha şanslıyız. Bizim bir çiçek bırakacağımız bir mezar taşımız var. Ama bizim kadar şanslı olmayan, bir mezar taşı bile olmayan binlerce kayıp yakını var. Devlet bizi bir mezar taşına sahip olduğumuz için kendimizi şanslı hissettirecek duruma getirdi" diye konuştu.

Bu haftanın basın açıklamasını 1995 yılında İstanbul'da gözaltına alındıktan kaybedilen Fehmi Tosun'un kızı Besna Tosun Koç okudu.

18 yıldır Rıdvan Karakoç'un ölümünden sorumlu kişilerin bulunup yargılanmadıklarını hatırlatan Koç, o dönem yine gözaltında kaybedilen Hasan Ocak'ın cenazesini arayan ailesinin, Beykoz Cumhuriyet Savcılığı'nda Karakoç'a ait işkence görmüş haldeki cenazesinin fotoğrafının bulunduğunu, cenazenin kimsesizler mezarlığına gömüldüğünün ortaya çıktığını söyledi. Karakoç kaybolduğunda emniyet müdürünün Necdet Menzir, Emniyet Genel Müdürü'nün ise Mehmet Açar olduğunu hatırlattı ve sorumlular yargılanmadan bu dosyaların kapanmayacağını sözlerine ekledi.

"Hepimizin Gözü Açık Gittikten Sonra Mı Bulacaksınız?"

Cumartesi Anneleri 413. haftada Berfo Ana ve gözaltında kaybedilen Murat Yıldız için bir araya geldiler.

Murat daha 20 yaşındaydı. Sivil polisle-

rin de bulunduğu bir kafeteryada çıkan tartışmada silahla havaya ateş etti, bu nedenle polis tarafından karakola çağrıldı.

23 Şubat 1995 günü annesi Hanife Yıldız avukatıyla birlikte tek çocuğu Murat'ı kendi elleriyle, İzmir Bornova Özkanlar Asayiş Şubesi'nde Komiser Ramazan Kaya ile polis memuru Tahir Şerbetçi'ye teslim etti. Bu Hanife Yıldız'ın oğlunu son görüşü oldu. Polisler Murat'ın İstanbul'a götürülürken gece saat 22.00'de feribottan atlayıp yüzerek kaçtığı söylediler. Hanife Yıldız tüm yasal yollara başvurmasına rağmen 18 yıldır hiçbir gelişme olmadı.

Eylemde ilk sözü alan Berfo Ana'nın torunu Gökmen Gülmez, "Dedemiz gibi nenemiz de gözleri açık gitti. Nenemin son sözü 'Çocuğumu alanlara hakkımı helal etmiyorum' oldu. Biz de hakkımızı hiçbir şekilde helal etmiyoruz" dedi. Gülmez, "Devlet zahmet etmesin. Onun görevini biz yerine getireceğiz. Halk olarak biz bulduk diyeceğiz" şeklinde konuştu.

1993 yılında gözaltında kaybedilen Hüseyin Taşkaya'nın eşi Sultan Taşkaya, "Hepimizin gözü açık gittikten sonra mı

bulacaksınız" diye sorarak, Berfo Ana gibi ölene dek mücadele edeceklerini belirtti.

Geçen hafta da babasını kaybeden 1980 yılında gözaltında kaybedilen Hayrettin Eren'in kardeşi İkbâl Eren de, "Bu hafta da bir yıldız kaydı. Berfo Ana 33 yılını Cemil'i arayarak geçirdi. Devleti yönetenlerden hesap sordu hep. Ne sözler tutuldu ne de sorulan hesaplar verildi. Berfo Ana umarım bütün kayıpların bulunması için milat olur" dedi.

Murat Yıldız'ın annesi Hanife Yıldız, Berfo Ananın gözleri açık gittiğini söyleyerek, son kemik bulunana kadar mücadelesine devam edeceklerini belirtti. İnsanları kendilerine destek olmaya çağırarak Yıldız, "Gelin sesimize ses verin, Burada yanan ateşimize bir damla olun" dedikten sonra fenalaştı. Yıldız'a eylemde bulunan bir doktor ilk müdahaleyi yaptı.

Bu haftanın açıklamasını 1980 yılında kaybedilen Hayrettin Eren'in yeğeni Setenay Yarıcı okudu.

Murat Yıldız'ın bugün ölüm yıldönümü olduğunu hatırlatan Yarıcı, "Hanife Yıldız 18 yıldır oğlunun kemiklerini aradı. Kendi eliyle teslim ettiği oğlunu devletten istiyor. Murat'ın gözaltında kaybedilmesinde başta Komiser Ramazan Kaya ve Tahir Şerbetçi olmak üzere İzmir Emniyet Müdürü Kemal Yazıcıoğlu, Emniyet Genel Müdürü Mehmet Açar, İzmir Valisi Kutlu Aktaş sorumludur. Murat'ın akabeti hakkında tanıklığı olanlara sesleniyoruz, gerçekleri gizlemeyin. Murat'a ulaşabilmemiz için gerçek adaletin yerini bulması için bildiklerinizi anlatın" dedi. □

EVİMİZİ YIKAN ELLERİ KIRACAĞIZ!

18 Şubat günü saat 16.00 civarında İzmir'in Bayraklı ilçesinin Gümüşpala Mahallesi'nde yıkımlara karşı bir yürüyüş gerçekleştirildi. 2012 Aralık ayında Gümüşpala Mahallesi'nde birçok eve yıkım kâğıtları gitmişti. 15 Ocak itibari ile ev tespitleri için görevliler mahalleye gelip gitmeye başlamışlardı.

Bu hafta Gümüşpala Pazar yeri yakınlarında, yıkımlara başlanacağı söylenmişti. 18 Şubat günü Pazar yeri önüne bir yürüyüş planlayan Gümüşpala halkı, Pazar yerindeki iş makinelerinin önüne yürüdü. İş makinelerinin önüne çevik kuvvet polisleri barikat kurunca, halk da oturma eylemi yaptı. Yaklaşık yarım saat oturduktan sonra, iş makinelerinin bölgeyi terk etmesi üzerine eylem son buldu.

Eylem boyunca sık sık "Evimizi Yıkan Elleri Kıracağız", "Yaşama Hakkımız Engellenemez", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı. Mahalle adına konuşan Mahalle Muhtarı Azası "Bu mahalle on yıllardır var. Bugün bizim evlerimizle beraber bu mahalleyi, bu mahallenin kültürünü de yok etmeye çalışıyorlar. Seçim dönemi herkese arsa dağıtan belediye, bugün gelmiş bizim yaşam alanlarımıza saldırıyor. Şimdi kalkmış diyorlar ki bizim görevimiz bu. Eğer sizin göreviniz bizi ölüme terk etmekse, bizim de görevimiz evimizi, ailemizi, çocuklarımızı korumaktır. Siz bu makineleri alıp gitmeyene kadar biz de bu sokaklardan gitmeyeceğiz" dedi.

Eyleme Mücadele Birliği Platformu ve 9 Eylül Üniversitesi Yerel Yönetim Öğrencileri destek verdi...

İzmir Mücadele Birliği Platformu

HAYDARPAŞA TRENSİZ, VAPURSUZ KALMAYACAK!

Haydarpaşa Garı'nın işlevsizleştirilmesi amacıyla hızlı tren ve Marmaray proje çalışmalarının gerekçe gösterilerek anahat tren seferlerinin sonlandırılmasının üzerinden geçen bir yılda gar önünde devam eden protesto eylemlerinin bir devamı olarak 20 Şubat tarihinde saat 19.00 da Kadıköy'den Haydarpaşa Gar'ına geniş katılımlı ve meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirildi.

Eylem Haydarpaşa Gar Dönüşüm Planına Kadıköy Belediyesi aracılığı ile 15.000 imzayla yapılan itirazın İBB tarafından reddedilmesi haberinin basında yer almasıyla aynı güne denk geldi. Haydarpaşa Dayanışması tarafından uzun süredir duyurusu yapılmakta olan eyleme bir çok kurum, siyasal yapı ve meslek örgütlerinden katılım sağlandı.

"Haydarpaşa Dayanışması" pankartın arkasında toplanan kitle Haydarpaşa Gar merdivenlerini ve önündeki yolu dolduruyordu. Okunan basın açıklamasında "Her bakımdan gelinen bu kritik aşamada Haydarpaşa Dayanışması olarak, yağmaya karşı mücadelemizin 9.yılı, Pazar Nöbetimizin 1. Yılı ve Perşembe Buluşmalarımızın 35.haftasında Haydarpaşa ve çevresini bütün değerleriyle birlikte savunmaya kararlı olduğumuzu bir kez daha yineliyoruz" diyen Kurtuldu, "Tarihi Haydarpaşa Garı önünde duyarlı yurttaşlar, Kadıköylülere, Üsküdarlılar, İstanbullular olarak 'talana ve rantiyeye' geçit vermeyeceğimizi bir kez daha ilan ediyoruz! Haydarpaşa halkındır, halkın kalacak!" dedi. Ardından Ataol Berhamoğlu, "Haydarpaşa Garı ile birçok anım var ancak nostaljik bir konuşma yapmak istemiyorum. Haydarpaşa Garı'nı sattırmayacağız. Onlar kendi ruhlarını sattırabilirler ama biz ülkemizi sattırmayacağız. İstanbul denince akla Haydarpaşa gelir" dedi ve "Türkiye, Üzgün Yurdum, Güzel Yurdum" adlı şiirini okudu.

Bilgesu Erenus gitarıyla gelerek, kitleyle birlikte türküler söyledi. İsmail Hakkı Demircioğlu da bağlamasıyla türküler seslendirdi.

Brüksel'de Haydarpaşa Garı'nı sahiplenmek için gündüz saatlerinde yapılan eylemin fotoğrafları da sinevizyonla katılımcılara izlettirildi. □

SİRKECİ GAR KALACAK TRENLER KALKACAK!

Sirkeci Garı'nın Kentsel Dönüşüm Planı ve Mar-

maray Projesi kapsamında yapılacak düzenlemelerle gar olarak kullanılmasına son verilmek istenmesi Toplum Kent Ve Çevre İçin Haydarpaşa Dayanışması grubu tarafından protesto edildi.

12 Şubat Salı günü saat 12.00'de Sirkeci Garı içinde "Haydarpaşa Dayanışması" pankartı ve Sirkeci Garı'nın yalnızlaştırılıp işlevsizleştirilmek istenmesini protesto eden dövizlerle yürüyüşe geçen kitle sloganlar atarak Sirkeci Garı önünde basın açıklaması yaptı.

Açıklamayı Toplum Kent ve Çevre İçin Haydarpaşa Dayanışması, TMMOB Mimarlar Odası İstanbul Büyükkent Şubesi ve BTS İstanbul 1 Nolu Şube adına Mithat Ercan ve Hasan Bektaş yaptılar.

54 hafta boyunca her Pazar 13.00-14.00 saatleri arasında Haydarpaşa Garı Merdivenleri'nde nöbet tutulduğu; 33 haftadır da Perşembe günleri 20.00-21.00 saatleri arasında ise sanatsal içerikli etkinlik ve eylemler yapıldığı anlatılan açıklamada, kamu yararına yönelik ciddi tehlikeler barındıran yağma projesinin gerçekleşmesi halinde, kentin doğal çevresi, sosyal yapısı, tarihi ve fiziksel dokusunda geri dönülmez hasarlar meydana geleceğine dikkat çekilerek kamuoyunun bu konuda verilen mücadeleye destek vermesi istendi. □

ULUSLARARASI KOMPLO 14 YAŞINDA

BDP ve Kürt halkı 15 Şubat tarihinde Kürt halk önderi Abdullah Öcalan'a yapılan uluslararası komplonun yıldönümü vesilesi ile İzmir'de saat 14.00'da Konak Basmane Meydanı'nda bir araya geldiler. Polisin yürütmeme kararı üzerine Kürt halkı Basmane Meydanı'nda sık sık sloganlar atıp Kürtçe marşlar söyledi. Eylem yeri polis bariyerleri ile çevrilmişti.

İnsanların polis arama noktalarından geçerek gelebildikleri eylemde sık sık "Sakine Yoldaş Ölümsüzdür", "Biji Azadi", "Dişe Diş Kana Kan Seninleyiz Öcalan", "Dısa Dısa Serhıldan Serokeme Öcalan", "Rojava Halkı Yalnız Değildir", "Baskılar Bizi Yıldıramaz", "Kadını Yaratan Öcalana Bin Selam", "Zindanlar Yıkılsın Tutsaklara Özgürlük", "Vur Gerilla Vur Kürdistanı Kur" sloganları atıldı.

Eylemin sonlarına doğru kitle yürümek için polis bariyerlerine yöneldi. Bunun üzerine BDP ve polis arasında geçen görüşme sonucunda yalnızca BDP il binasına yüründü. Polisin geniş güvenlik önlemleri aldığı basın açıklanmasında, "Kürt halk önderi Sayın Abdullah Öcalan'ın şahsında Kürt halkına yö-

nelik gerçekleştirilen 15 Şubat uluslararası komplonun 14. yılına girdik. Bu komplonun amacı Kürt halkının mücadelesini engellemektir. Ama bu 14 yıllık zaman dilimine baktığımızda bugün Kürt halkı daha örgütlü ve daha büyümüş birakalım tasfiye olmayı çözümlü dayatır boyutlara gelmiştir. O karanlık ve belirsiz günlerden bugün önünü gören ve kendisine daha fazla güveni artmış bir halk gerçeği ortaya çıkmıştır. Bu çerçevede on bine yakın insan KCK adı altında tutuklandı, baskı gördü. Son olarak 15 Şubat uluslararası komployu lanetliyor yaşasın halkların kardeşliği diyoruz" denildi.

Mücadele Birliği Platformu'nun da katıldığı eylem, açıklamanın ardından yapılan yürüyüşle sona erdi.

Mücadele Birliği / İzmir

ANADİLİNDE EĞİTİM HAKKINI SAVUNUYORUZ

21 Şubat Dünya Anadil gününde Eğitim Sen ve Kurdi Der saat 17.45'de Yeşilsu Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Antep Eğitim Sen Şubesi adına İrfan Okur'un yaptığı açıklamada "UNESCO verilerine göre dünya üzerinde üç bine yakın dil yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır. Ülkemizde yok olma tehlikesiyle karşı karşıya olan dil sayısının da 18 olduğu tahmin edilmektedir. Dillerin ölümü, bugün insanlığın kültür hazinesi açısından telafisi mümkün olmayacak önemli bir kayıptır.

....
Çocukların kimliklerinin ve kişiliklerinin bir parçası olarak anadillerinin değersizleştirilmesi, özgüvenlerini ve özsaygılarını olumsuz etkiler. Bugün itibariyle anadilinde eğitime ilişkin yaygın ve güçlü bir toplumsal talebin oluşması karşısında AKP hükümeti, oyalamacı bir yaklaşımla, okullara seçmeli anadili eğitimi dersi koymuştur. Anadilinde eğitime talebine karşılık seçmeli ders yaklaşımı, pek çok açıdan kabul edilemez bir yaklaşımdır. Çocukların anadillerini okullarda seçmeli ders ile öğrenmelerini beklemek gerçekçi olmadığı gibi yasak savıcı niteliktedir. Çocukların zaten bildikleri anadillerini öğretecek (!) seçmeli derslere değil, anadillerinde eğitim yapmaya, eğitimde anadillerine yer verilmesine, bütün dillere eşit değer verilmesine ihtiyacı bulunmaktadır. Bu nedenle biz sendika olarak, anadilinde eğitim konusunda bu oyalamacı yaklaşımı doğru ve sorun çözücü bir yaklaşım olarak görmüyoruz.

Olmaması gereken anadilinde eğitimin bir hak olduğunun açıkça kabul edilmesi ve bunun için gerekli altyapı çalışmalarına vakit geçirilmeden başlanmasıdır" dedi. □

BMC İŞÇİLERİ YOLLARDA

BMC işçileri aylık biriken maaşlarını alamadıkları için yaptıkları yol kapama vb. eylemlerinden sonra 18 Şubat günü İstanbul ve Ankara'ya yola çıktılar.

BMC, 2012 yılı Mayıs ayında finansal kriz nedeniyle üretimini yavaşlattı. Aynı zamanda toplam 2500 çalışanını maaşlarını ödemedi ve işçileri ücretsiz izne çıkardı.

İşçiler, Eylül ayından itibaren eylemlere başladı. İşçilerin eylemleri sonucu Kasım ayında üretime yeniden başlandı ve maaşların bir kısmı ödendi. Ocak 2013'den itibaren geri kalan alacakların ve maaş ödemelerinin düzenli bir şekilde yapılacağı sözü verildi, ancak 10 Ocak'ta yapılması gereken ödeme gerçekleşmeyince işçiler yeniden iş bırakma eylemi yaptı.

Verilen sözler tutulmayınca, işçiler 4 Şubat'ta fabrika önünde çadır kurarak eyleme geçti. Bu şekilde de haklarını alamayan işçiler, Ankara ve İstanbul'a yürüme kararı aldı.

1600 BMC işçisi, öğle saatlerinde İzmir'den yola çıktı. Manisa'ya varan işçiler, geceyi burada geçirdi. İşçiler, 19 Şubat'ta Manisa'da basın açıklaması yaptıktan sonra 750'şer kişilik olarak iki gruba ayrılarak Ankara ve İstanbul'a yürüdü.

22 Şubat'ta Ankara'ya ulaşan işçiler, otobüslerle Celal Bayar Bulvarı'na geldi. Burada kortej oluşturulan işçiler "BMC Bizimdir Bizim Kalacak", "BMC İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla Abdi İpekçi Parkı'na yürüdü. Burada Türk-Metal Sendikası başkanı Pevrul Kavlak konuşma yaptı.

İstanbul kolu, 22 Şubat'ta Levent'te bulunan Çukurova Holding önüne geldiler. Levent Metro istasyonunda bir araya gelen işçileri, Tuzla'dan ve çevre illerden gelen metal işçileri ve Mücadele Birliği Platformu, Deri İş, Tez Koop İş, Tekstil İş ve bir emek örgütü temsil-

cileri karşıladı.

Levent Metro istasyonundan Çukurova Holding önüne yürüyen işçiler "BMC İşçilerinin Emek Yürüyüşü" pankartı açarak, "Karamahmet Şaşırma Sabrımızı Taşırma", "Yaşasın Sınıf Dayanışması", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları atılar.

Çukurova Holding etrafı çevik kuvvet ve polis ekipleri tarafından etten duvarla örülmüştü. Holding önünde konuşma ya-

pan Türk İş Bölge Teşkilatlandırma Sekreteri Nazmi İrgat, "İzmir'den buraya geldiniz, çünkü çözümün adresi burası, çünkü Çukurova Holding burada, bu kararınızı Türk İş olarak destekliyoruz" diye konuştu.

Sendika temsilcilerinden Süleyman Yıldırım da kısa bir konuşma yaparak BMC'de 17 yıl boyunca çalıştığını ve işçilerin toplam alacaklarının 10,1 trilyon olduğunu söyledi.

BMC işçileri biriken maaş ve iş hakları için akşam 20.00'a kadar holding önünde olacaklarını söyledikten sonra, her gün Çukurova Holding önünde eylemde olacaklarını duyurdu. İşçiler sendika tesislerinde gecelediler.

İşçiler protestolarını sürdürürken, işçilerin banka hesaplarına alacakları karşılığı 1.500 TL yatırıldı. Ancak işçiler ve sendika temsilcileri tüm haklarını alıncaya kadar orada olacakları konusunda ısrarcılar.

25 Şubat günü sendika yönetimi, Çukurova Holding önünde BMC işçilerine bir açıklama yaptı. Türk Metal-İş Genel Başkanı Pevrul Kavlak, BMC işçilerinin uzun bir yoldan işlerine ve ekmeklerine sahip çıkmak için geldiklerini söyledi. Kriz bahanesiyle işçilerin ücretleri ödemediğini, SGK primlerini yatırmadığını belirten Kavlak, "Yaptığımız görüşmelerin hiçbirinde BMC yönetimi, hiçbir sözünü tutmadı. Biz fedakarlık yaptık, onlar zengin oldu. Verdiğimiz mücadele sonunda bir aylık maaşımızı yatırmak zorunda kaldı" dedi.

Ve 1 Mart'ta ücretlerin ödeneceğine dair söz verildiğini, o güne kadar Çukurova Holding önünden ayrılmayacaklarını belirtti. İşçiler, halaylarla bekleyişlerini sürdürüyor. □

BÜRO EMEKÇİLERİ GREVE ÇIKIYOR

14 Şubat günü Büro Emekçileri Sendikası'nın çağrısıyla adliye çalışanları bir eylem yaptı. Dünyanın en büyük adalet sarayı olan İstanbul Anadolu Adalet Sarayı C kapısı önünde BES İstanbul 3 Nolu şube üyesi emekçiler coşkulu bir eylem gerçekleştirdi. Basın açıklamasında "Adalet Bakanlığı'ndan taleplerimizin yanında tüm kamuoyu ve AKP iktidarının bilmesini istiyoruz ki iş güvencemizden asla ve asla vazgeçmeyeceğiz. performans uygulamalarına boyun eğmeyeceğiz... rotasyon uygulamalarına dur diyeceğiz!" dediler.

BES İstanbul 3 Nolu Şube üyeleri 20 Şubat günü saat 11.00'de Bostancı Vergi Dairesi Kompleksinde çalışan emekçilerle birlikte işyerleri önünde yaptıkları bir basın açıklamasıyla 666 sayılı Kanun Hükmünde Kararname ile yapılan düzenlemeyi protesto ettiler.

Basın açıklamasında AKP Hükümeti'nin kamuda esnek, kural dışı ve güvencesiz çalışmayı hayata geçirirken, karşısına çıkacak her türlü direnci yok etmeye, toplumsal muhalefeti bastırmaya çalıştığını söyleyen emekçiler, "KESK'e dönük hükümetin bu saldırıları bizleri mücadele etmekten bir an olsun alıkoymayacak, milyonlarca kamu emekçisinin KESK çatısı altında birleşmesinin önü alınamayacaktır. Asla yılmayacak, mücadele arkadaşlarımıza sahip çıkacak ve kazanılmış haklarımızın gasp edilmesine izin vermeyeceğiz. Taleplerimiz doğrultusunda mücadele etmeye devam edecek, 27 Şubat'ta BES olarak greve gidecek ve alanlara çıkacağız" dedi.

BES üyeleri 27 Şubat tarihinde haklarına sahip çıkmak için iş bırakacaklarını belirterek, basın açıklamasını sloganlarla bitirdiler.

21 Şubat günü Eminönü Vergi Dairesi önünde bir araya gelen Büro Emekçileri Sendikası 2 nolu şube üyesi emekçiler, taleplerini içeren pankart açtılar ve sık sık "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Direne Direne Kazanacağız" sloganları attılar.

KESK'li sendikacılara son zamanlarda yapılan operasyonlara dikkat çekilen açıklamada, "Kamunun hizmetlerinin geri dö-

nülemez şekilde tasfiyesini ön gören bu uygulamaları genel grev nedeni sayacağını beyan eden KESK ve bileşenleri üzerinde, tekrarını defalarca izlediğimiz oyun tekrar sahneye konulmaktadır. Geçmişte olduğu gibi yine KESK ve bileşeni sendikaların üye ve yöneticilerimiz hukuksuz bir şekilde göz altına alınmakta, soruşturmalara tabi tutulmaktadır. Buradan iktidara bir kez daha sesleniyoruz, geçmiş süreçte yapılan bu tür hukuksuz uygulamalar nasıl yükselen mücadele ile bertaraf edildiyse, bu süreçte yaptığımız şiddet politikaları boşa çıkarılacaktır. ... Başta iş güvencemiz kaldırılması üzerinden yürütülen tartışmalar olmak üzere geçmiş süreçte oluşan hak kayıplarının telafisi için 27 Şubat 2013 tarihinde hizmet üretimden gelen gücümüzü kullanarak ülke genelinde iş bırakacağımızı kamuoyunun bilgisine sunarız." dedi.

Greve gitmeye hazırlanan Büro Emekçileri Sendikası (BES) 3 Nolu Şube üyeleri Kadıköy Vergi Dairesi önünde basın açıklaması yaptı. Eylemde "Sözleşmeli Köle Olmayacağız", "Eşit İş Eşit Ücret", "Ücrette Adalet İstiyoruz" sloganları atarak taleplerini dile getirirken "Sendika KESK'tir KESK Bizim Onurumuzdur", "KESK'li tutsaklar Serbest bırakılsın" sloganları attı ve KESK'e yönelik gözaltı ve tutuklamaları da protesto etti.

Basın açıklamasını ise BES İstanbul 3 Nolu Şube Başkanı Salih Aksoy yaptı. İşgüvencelerinin tehdit altında olduğunu belirten Aksoy, "Kamu emekçilerinin iradesini yok sayan hiçbir düzenlemede KESK'in onayı söz konusu değildir. Bundan sonra da olmayacaktır" dedi.

Aksoy, kamuda esnek çalışma ve istihdamda belirsizliğe son verilmesini isterken taleplerini de sıraladı.

BES İstanbul 3 Nolu Şube üyeleri, KESK üyelerine yönelik gözaltı ve tutuklamaları da sloganlarla protesto ederken, 27 Şubat'ta grevde olacaklarının duyurusunu yaparak eylemi sonlandırdı. □

YURTIÇİ KARGO İŞÇİLERİ FRANSIZ KONSOLOSLUĞUNU İŞGAL ETTİ

Ocak ayından beri eylemde olan Yurtiçi Kargo işçileri, Fransız Başkonsolosluğu ve Fransız Kültür Merkezi'ne girerek ellerinden alınan işleri geri verilinceye ve sendika hakları tanınmıncaya ka-

dar burayı terk etmeme kararı aldılar. Binanın çatısına çıkan işçiler, çatıdan taleplerini dile getiren bir pankart astılar.

DİSK Genel Başkan Yardımcısı ve Nakliyat-İş Genel Başkanı Ali Rıza Küçükosmanoğlu, Örgütlenme Daire Başkanı Erdal Kopal ve diğer sendika yöneticileri de içeride işçilerle birlikteydi.

İşçilere kısa bir süre içinde polis saldırdı ve işçileri sendika yöneticileri ile birlikte gözaltına aldı.

Toplam 18 kişi polis saldırısıyla çevik kuvvet otobüsüne bindirildiler. İşçiler önce Haseki Hastanesine götürülerek sağlık kontrolünden geçirildiler, daha sonra Vatan Caddesi'nde bulunan Emniyet Müdürlüğüne götürüldüler. □

TARAL MAKİNE İŞÇİLERİ İŞBAŞI YAPTI

Taral Makine'de işten atılan 27 işçi fabrika önünde 5 Şubat tarihinde eyleme başlamışlardı. Taral işçileri fabrika önünde sürdürdükleri 13 günlük eylem sonrasında anlaşma sağlayarak 18 Şubat sabahı işbaşı yaptılar.

İşçilerin eyleme başlaması üzerine, fabrikada çalışan Birleşik Metal-İş üyesi işçiler de arkadaşlarına destek vererek, sendikal haklarını kullanmakta kararlı olduklarını gösterdiler. İşçilerin kararlı mücadelesi işçilerin işlerine geri dönmelerini sağladı.

Birleşik Metal-İş Sendikası 2 Nolu Şube'nin verdiği bilgiye göre, Taral Makine'de çalışmaya devam eden işçilerin yaptıkları toplantıyla Taral patronuna işten atılan işçilerin tümünün geri alınması ve sendikal haklarına saygı duyulması gerektiği konusundaki kararlılıklarını bildirdiler. Taral patronu bazı işçilerle çalışmak istemediğini belirtirken, eylemdeki 3 işçi de Taral Makine'de çalışmak istemediklerini, tazminatlarının ödenmesi kaydıyla ayrılmak istediklerini belirttiler.

İşçilerin birlikte verdikleri kararla ayrılmak isteyen 3 işçinin dışındaki işçiler 18 Şubat Pazartesi sabahı işbaşı yaptılar. □

CARGILL İŞÇİSİ İSTANBUL'DA

Bursa'nın Orhangazi ilçesinde bulunan Cargill fabrikasında Öz Gıda-İş Sendikası'na üye olduktan sonra sendikalı olduğu için işten çıkartılan Kemal Kapar eylemini İstanbul'a Altunuzade Sarkuysan Ak İşmerkezi önüne taşıdı. İşe geri dönebilmek için 144 gündür mücadele eden Kemal Kapar Altunuzade'de bulunan Cargill Genel Merkezi önünde eylemini sürdüreceğini açıkladı.

Cargill işçisi Kemal Kapar, üyesi olduğu Öz Gıda-İş Sendikası

İstanbul Şubelerinden üyeleri ve yöneticileriyle birlikte 25 Şubat sabahından itibaren Cargill Genel Merkezi olan Sarkuysan Ak İş Merkezi önündeydi. Öz Gıda-İş Sendikası Örgütlenme Daire Başkanı Göksel Şengün, yaptığı açıklamada, "Cargill işçilerinin talepleri karşılanıncaya kadar eylemlerimizi İstanbul'da sürdüreceğiz" dedi.

Cargill işçisi Kemal Kapar emek dostlarının desteğiyle bu mücadeleyi kazanma kararlılığında olduğunu belirtti. □

KÖPRÜ VE OTOYOLLAR SATILAMAZ!

Yapı-Yol Sen üyeleri Fatih Sultan Mehmet Köprüsü'nde yaptıkları eylemle otoyollar ve köprülerin özelleştirilmesini ve karayolları çalışanlarının özlük ve ekonomik haklarının gaspedilmesini protesto ederek kamuoyunu otoyollar ve köprülere sahip çıkması çağrısında bulundu.

Karayolları çalışanı Yapı-Yol-Sen üyeleri 13 Şubat günü Fatih Sultan Mehmet Köprüsü üzerinde bulunan Karayolları Genel Müdürlüğü önünde saat 13.00'te pankartları dövizleriyle toplanarak, yaptıkları bir basın açıklamasıyla hükümetin yaptığı özelleştirmeleri ve karayolları çalışanlarının özlük ve ekonomik haklarının kısıtlanmasını protesto ettiler.

Yapı-Yol-Sen üyesi karayolları çalışanlarının yaptığı açıklamaya Yol-İş üyeleri de katılarak destek verdiler.

Basın açıklamasını Yapı-Yol-Sen Sendikası adına açıklamayı Nizamettin Orhan yaptı. Yapı Yol Sen olarak yıllardır karayolları emekçilerinin ekonomik ve özlük hakları için mücadele verdiklerini söyleyen Orhan, bugün karayolu emekçilerinin özelleştirme saldırısı ile karşı karşıya bulunduğunu ve sendika olarak kamuoyu nezdinde duyarlılık yaratarak köprü ve otoyolların özelleştirilme sürecini de durdurmaya çalıştıklarını ifade etti.

Ardından Yol-İş Sendikası İstanbul 1 Nolu Şube Başkanı Erdem Arcan da bir konuşma yaparak özelleştirmelere yönelik eleştirilerini dile getirdi.

AKP hükümetinin küresel sermayeden aldığı güçle emekçilere ve emek örgütlerine saldırılarına değinen Arcan, özelleştirmelere karşı Yapı-Yol-Sen üyeleriyle birlikte mücadele verdiklerini belirterek, hükümetin iktidara gelişinden bu yana özelleştirmelerle birlikte emekçilere yönelik bir çok hak gasbının da gündemde olduğunu söyledi.

Özelleştirme politikalarına ve emekçilere yönelik saldırılara karşı DİSK, KESK, Türk-İş, TMMOB ve tüm emek ve meslek örgütlerinin birlikte mücadele etmesi gerektiğini belirten Arcan, ancak böyle bir mücadeleyle işçi ve emekçilerin haklarına sahip çıkabileceklerini ifade etti. □

İŞÇİ SINIFI MÜCADELESİ VE ÖRGÜTLENMESİ

lemlerinin sergilendiği slayt gösterisiyle başladı. İki bölümden oluşan panel, genç bir işçinin GEB adına söz almasıyla devam etti. GEB'li arkadaşımız, "Yaşadığımız çağ ayaklanmalar çağıdır. Bu ayaklanmalarda işçi ve öğrenci gençlik, proletarya ve burjuvazi arasında süren uzlaşmaz sınıf kavgasında savaşın kaderini belirleyecek olan güçtür. Bizler de genç işçileri örgütlemeye çalışıyoruz ve amacımız devrimi zafere taşıyacak olan Demokratik Halk İktidarını kurmaktır" dedi.

Panelin ilk bölümünde, işçi sınıfının sosyal haklarını ve hukuksal alanda sahip oldukları hakları anlatmak üzere Sosyal Güvenlik Uzmanı Recep ÇÖL ve Av. Özgür YILMAZER söz aldılar. Sosyal Güvenlik Uzmanı Recep ÇÖL, mevcut sistem tarafından işçi sınıfının aleyhine çıkarılan yasalardan ve bunların sonuçlarından söz etti; bu yasaların çıkarılış amacının işçi sınıfını yaşamdan daha fazla kovmak olduğunu söyledikten sonra, geçmişten bugüne, işçi sınıfının yaşadığı hak kayıplarından bahsetti. Daha sonra söz alan Av. Özgür YILMAZER ise ÇHD'nin son zamanlarda uğradığı saldırılara değinerek sözlerine başladı. İşçi sınıfının karşılaştığı bir takım sorunlarda hukuksal çözüm yollarından söz etti ve sözlerini "İşçi sınıfı ne kadar örgütlü mücadele ederse, ne kadar birliktelik içinde olursa haklarını kazanmakta o kadar başarılı olur" diyerek sonlandırdı.

Panelin ikinci bölümüne geçmeden önce 10 dakikalık bir ara verildi. Ara sırasında genç işçi ve emekçiler kendi aralarında sohbetler ederken, kimileri de hazırlanan Emeğin Dünyası standını ziyaret etti. Aranın hemen ardından panelin 2. bölümüne geçildi. Bu bölümde Devrimci İşçi Komiteleri adına Ali Ekber SEVER söz aldı. Ali Ekber SEVER konuşmasında "Devrimci İşçi Komiteleri sendikalardan bağımsız bir sınıf örgütüdür. Bu işçi örgütü komitelerden oluşur. DİK iş kolu gözetmeksizin her alandaki işçileri örgütlemeyi amaçlar. Herkes biliyor ki bugün birçok yerde eylemler gerçekleşiyor. Bu eylemler birbirinden bağımsız ve habersiz oluyor. DİK'in bir hedefi de tüm işçileri bir araya getirip tek amaç uğruna -ki bu işçi sınıfına devrimci yani doğru olan politikanın götürülmesiyle gerçekleşir- savaşmasını sağlamaktır. Tek kurtuluşumuz devrimdedir." dedi.

Panelin son bölümünü soru cevap bölümü oluşturdu. Panele katılan herkes merak ettiği, öğrenmek istediği veya tartışacağı sorularını panelistlerimizle sordular. Panelimiz sorulan sorular üzerine yapılan tartışmaların ardından son buldu.

**İzmir Devrimci İşçi Komiteleri
İzmir Genç Emekçiler Birliği**

MÜCADELE VE ÖRGÜTLENME

16 Şubat Cumartesi günü, İzmir Güzeltepe'de Emeğin Dünyası Gazetesi ve Alevi Yol Derneği tarafından "İşçi Sınıfı Mücadelesi ve Örgütlenmesi" adlı bir panel düzenlendi. Panelist olarak Sosyal Güvenlik Uzmanı Recep Çöl, Avukat Sevinç Sarıkaya ve Emeğin Dünyası Gazetesi adına Ülkü Şeyda'nın katıldığı panelde, son dönemde değişen yasalar, getirdiği değişiklikler ve işçi sınıfının örgütlenmesinin önemi üzerinde duruldu.

Sosyal Güvenlik Uzmanı Çöl, geçmişten bugüne değişen yasalarla iyi ya da kötü birçok değişiklik olsa da, bunların her zaman bir nedeninin olduğunu ve bu durumların ortaya çıkmasının da örgütlü mücadelenin gücüyle paralel olduğunu vurguladı. Avukat Sevinç Sarıkaya ise, yasaların söylediği ancak uygulanmadığı durumları anlattı. Hukukun taraflara eşit uygulandığının gösterilmeye çalışıldığını, ancak burjuva hukukunun parası olana hizmet ettiğini ve ülkemiz tarihinin işçilere saldırı tarihi olduğunu ve bunun en açık şekilde yasalarda görülebileceğini açıkladı.

Panelin 2. bölümünde ise Emeğin Dünyası Gazetesi adına Ülkü Şeyda söz aldı ve kendisinden önce söz alan panelistlerin anlattığı hak kayıplarının, aslında sendikaların güç kaybedişinin bir göstergesi olduğunu vurguladı. Şeyda, yeni Sendikalar ve Toplu İş Sözleşmesi Yasasından, bu yasayla getirilen yenilikler ve hak kayıplarından söz etti. Sendikaların işçiler için bir araç olduğu, sendikaların ihtiyaçları tam olarak karşılamadığı ve işçilerin kendilerinin bir araya gelebileceği ve kendi kararlarını alabileceği bir başka araç olan komitelerin de olması gerektiğini anlattı. İşçilerin ve toplumun diğer kesimlerinin komiteleşmesi, birlikte hareket etmesi ve işçi sınıfı partisinin öncülüğünde iktidarı alması gerektiğinden söz ettikten sonra panelimiz, dinleyicilerden gelen soruların cevaplandırılmasıyla son buldu.

İzmir Mücadele Birliği Platformu

BERFO ANA SON KEZ GALATASARAY MEYDANI'NDA

33 yıldır, 12 Eylül faşizminin katlettiği oğlu Cemil Kırbayır'ın kemiklerini bulmak için mücadele eden 105 yaşındaki Berfo Ana, 21 Şubat sabahı hayatını kaybetti.

Ömrünün son yıllarına kadar kendini oğlunun ve diğer kayıpların bulunması mücadelesine adanmış Berfo ana, Cumartesi Annelerinin de simge ismi olmuştu.

Berfo ananın cenazesi 22 Şubat'ta son defa, 32 yıl boyunca oğlu ve diğer kaybedilenler için mücadele ettiği Galatasaray Lisesi önünü getirildi. İnsan Hakları Derneği Kayıplara Karşı Komisyon'un organize ettiği anma etkinliğine BDP Genel Başkanı Selahattin Demirtaş, Milletvekili Gültan Kışanak ve bir çok emek ve siyasi parti temsilcisi katıldı.

Yapılan konuşmaların ardından Berfo ananın naaşı çiçekler içinde Cumartesi Annelerinin eylem yerine koyuldu. Burada yakınları kısa konuşmalar yaptılar.

Berfo ananın naaşı cenaze aracına kadar omuzlarda taşınarak, Karacaahmet Mezarlığında bulunan Şakir Camii'ne götürüldü.

Karanfiller yerleştirilen tabutuna oğlu Cemil Kırbayır'ın resmiyle Berfo Ana'nın resmi yan yana konuldu, tabutunun kenarına ise "Unutmadın, Unutmayacağız - Cumartesi Anneleri" yazıldı.

Berfo Ana'nın ardından son yolculuğuna uğurlanırken oğlu Mikail Kırbayır, Berfo Ana'nın hayatının 32 yılını gözaltında kaybedilen, katledilen onlarca kişi için mücadeleyle geçirdiğini belirtti ve Cemil Kırbayır'ın kemiklerini istediğini söyledi. Berfo Ana'nın "Oğlumun kemikleri bulunmadan beni gömmeyin" dediğini hatırlatan Kırbayır, "bizim omuzlarımızda şimdi daha ağır bir görev var" dedi.

"Berfo Ana'nın cenazesine Cumartesi Anneleri, kayıp yakınları, bir çok devrimci kurumdan temsilcilerin yanında milletvekilleri de katıldı. Berfo Ana'nın cenaze namazının kılınmasının ardından tabutu kadınlar omuzlayarak "Anaların Öfkesi Katilleri Boğacak" sloganlarıyla cenaze arabasına taşınarak Göle'de toprağa verilmek üzere İstanbul'dan uğurlandı. □

EMEKÇİ KADIN SÖYLEŞİLERİ

Emekçi Kadınlar (EKA) 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'ne ilişkin çalışmalarına devam ediyor. Şubat ayının ilk günlerinde afişlerini, bültenlerini hazırlayan Emekçi Kadınlar, hızla emekçi semtlerinde ve merkezi yerlerde afişlerini yaptılar, bildiri-bülten dağıtımlarına başladılar.

24 Şubat Pazar günü de İstanbul'un iki emekçi mahallesinde işçi ve emekçi kadınlarla buluşan EKA'lılar, Gazi ve Sarıgazi'de kahvaltılar düzenlediler.

Sabahın erken saatlerinde mahalledeki kadınlar ile birlikte Gazi'de Emegün Dünyası gazetesi salonunda, Sarıgazi'de ise Ayışığı Sanat Merkezinde hazırlıklara başlayan kadınlara erkek işçi ve emekçiler de eşlik etti. Kurulan büyük sofralarda kahvaltı yapıp sohbet edilirken, çocuklar da olanca neşeleriyle ailelerinin yanında yerlerini almıştı.

Bir taraftan yapılan sohbetlerde 8 Mart'ın önemine değinilirken, bu sene erkek işçi ve emekçileri de 8 Mart hazırlıklarına dahil edildiği, bütün işçi ve emekçilerin ailelerindeki ve çevrelerindeki kadınları 8 Mart'a katmaları gerektiği üzerinde duruldu. Analar ise eğer zamanında kendileri devrimi örgütlemeyi başarmış olsalar, bugün çocuklarının mücadele etmek zorunda kalmayacağını anımsatıp, kendilerine daha fazla rol düşüğünü vurguladılar.

Gazi Mahallesi'nde genç bir işçi Paris Komünü ve 60'larda yaşanan Bereç Grevi'ni örnek verdi ve bunların başını kadınların çektiğini, bu sayede başarıya ulaştıklarını anlattı. Geçen seneki 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü hazırlıkları ve Taksim'de yapılan yürüyüş anımsatıldı.

Ağırlıklı olarak genç erkek işçilerin servis yaptığı kahvaltılar boyunca kadın müzikleri de çalındı. Gazi Mahallesi'ndeki kahvaltılara katılan Devnim Tiyatro Atölyesi son oyunlarından "Kamber Ateş Nasılsın" bölümünü oynadıktan sonra, Ayışığı Sanat Merkezi olarak 8 Mart'a yönelik bir "Kadın Korosu" hazırladıklarını söyleyerek her Pazar günü yaptıkları çalışmalara kadınları davet ettiler.

Sarıgazi'de kahvaltı sonrası meydana stand kurulup Emekçi Kadın bülteni dağıtılırken, Gazi'de ise Esenyurt'ta yapılacak olan DHL işçilerinin grevine katılarak etkinlikler sona erdirildi. □

ÇAĞRIMIZ SİZEDİR

**Ezilen, Sömürülen, Her Türü Aşağılanmaya Ve Şiddete Maruz Kalan İşçi Ve Emekçi Kadınlar;
Bu Çağrımız Sizedir!**

Acılara, sefalete, eve, şiddete, tacize mahkum edilmek bir kader değildir. Biliyoruz ki, bunları yaşamayan kadınların ülkeleri var. Bu ülkeler devrimlerini gerçekleştirmiş oldukları için, kadınları da artık özgürdür. Ne açlık, ne işsizlik var o ülkelerde. Ne kadın oldukları için öldürülüyorlar ne de aşağılanıyorlar. Ne kadın oldukları için daha az ücret alıyorlar, ne de ağır işlerde gücünün son damlasına kadar çalıştırılıyorlar. Çocuk doğururken ölmüyorlar. İstemedikleri evlilikleri yaşamıyorlar, satılmıyorlar. Pencere önlerinde çocuklarının ölüm haberlerini beklemiyorlar. Devlet yönetimine en çok onlar katılıyor. Ülkenin ve insanın özgür gelişimi için her yer de sorumluluk alıyorlar. Daha ilk yetiştirilmeleri sırasında köhnemiş geleneklerden ve törelerden uzak kalıyorlar. Çünkü onlar sosyalist bir ülkenin kadınları. Onlar kendi geleceklerini kendi ellerine almış, asalaklar ve çürümüşler ordu-

sunu başlarından defetmeyi başarmış ülkenin kadınları.

Yaşamın her alanında yıkım üretmekten başka bir seçeneği kalmayan, yarınlarımızın daha fazla acı ve gözyaşıyla dolmasını sağlayacak olan kapitalist toplumu tüm sonuçlarıyla ortadan kaldıracak tarihi koşullara sahibiz. Tümüyle çürümüş ve ortadan kaldırılması bir zorunluluk haline gelmiş bu aşağılık sistemi, temelleriyle havaya uçuracak güç ve inisiyatif, ezilen sınıfların ellerine geçmiş durumdadır. Ezilenlerin devrim yapma hakkı vardır. Bu hakkı tarih onlara vermiştir. Kapitalist sisteme son vererek, biz de sosyalist bir ülkenin özgür kadınları olarak özgürlüğümüzü ilmek ilmek işlemeye başlayacağız.

Emekçi kadınlar böyle si bir dünyaya var mısınız? Bu dünyanın gerçekleşmesi mücadelesinde emekçi kadınların kahramanlıkları ve cesaretli eylemleri gerekmektedir.

Ömür boyu sürececek yoksulluk ve aşağılanmaya katlanmaktan daha zor değildir bir devrim yapmak. Bu yıl 8 Mart'ı tarihin bayramına çevirelim.

EKA

İSTANBUL**YÜRÜYÜŞ**

Tarih : 8 MART 2013 CUMA

Saat : 19.00

Yer: TAKSİM TÜNEL MEYDANI

İZMİR**YÜRÜYÜŞ**

Tarih : 8 MART 2013 CUMA

Saat : 18.00

Yer : KONAK PIER ÖNÜ

ANTEP**ETKİNLİK**

Tarih : 8 MART 2013 CUMA

ANKARA**BASIN AÇIKLAMASI**

Tarih : 8 MART 2013 CUMA

ADANA**BASIN AÇIKLAMASI**

Tarih : 8 MART 2013 CUMA

HATAY**BASIN AÇIKLAMASI**

Tarih : 8 MART 2013 CUMA

İşçi Sınıfının Erkekleri, Bu Çağrımız Sizedir!

Burjuva hanımefendiler ve beyefendiler bizleri bir bütün olarak eziyor ve sömürüyor. Ancak biz emekçi kadınların ezilmişliğini ikiye katlayan cinsel sömürü, bizleri pasif, ezik, edilgen cinsel metalar haline getirmeye, bunu da kaderimiz diye yutturmaya çalışırken; siz işçi erkeklere de sözde "egemenlik" pompalayarak, kıskırtarak bir bütün olan sınıfımızın kadınlarını ezmenizi, aşağılanmanızı sağlıyor. Bununla sizlerin de aşağılanmasına sebep oluyor. Nasıl, bir ulusu ezen, baskı altında tutan ulus tözgür değilse, kadın cinsini ezen, baskı altında tutan erkek cinside özgür değildir. "Hiç kimse kadını köle gibi kullanmak yüzünden erkek kadar alçalmamıştır." (Marx) Oysa ne biz emekçi kadınlar fabrikalarda kadın-erkek, omuz omuza vermeden bu aşağılık düzeni devirebiliriz ne de sizler sınıfımızın kadın yarısının ezilmişliğine karşı mücadele etmeden özgürleşebilirsiniz. Özgürlüğe giden yolda, kadın yarısını yanına almayan bir işçi sınıfının zafer yüzü görmesi mümkün değildir.

TAKSİM ZAFERDİR

1995

1997

2001

2002

2003

Yasaklamalara rağmen, 1988 1 Mayıs'ı 78'den sonra yaşanan en kitlesel kutlamalara sahne oldu. İşçiler, emekçiler, gençler, sosyalistler, devrimciler yığınlar halinde Taksim ve çevre caddeleri doldurdu.

1989 ve 1990'da ise Taksim'e yürüyen kitle kurşunlarla durdurulmaya alışıldı, M.Akif Dalcı katledildi, Gülay Beceren sakat bırakıldı.

1992 yılında Leninistler 1 Mayıs'ın 1 Mayıs Alanı'nda, Taksim'de kutlanması çağrılarını ısrarla devam etti, ancak "yasal" 1 Mayıs mitingleri dönemi başlamıştı. Ortalama sol Leninistleri yalnız bırakarak Taksim'e sırtını döndü.

Leninistler her 1 Mayıs'ta Taksim'in 1 Mayıs Alanı olduğunu unutturmamak için Taksim'deydiler. Devrimin onuru oldular. Polis saldırılarına, gözaltılara, tutuklanmalara rağmen her sene Kızıl Meydan'da "Yaşasın 1 Mayıs", "Taksim Kızıldır Kızıl Kalacak" şiarlarını haykırmaya devam ettiler.

Devam edecek....

1 MAYISTA YENİ ZAFERLER YARATMAYA TAKSİM'E

Seyit Konuk

Necati Vardar

İ. Ethem Coğkun

DENİZLERDEN SEYİTLERE İDAMLAR BİZİ YILDIRAMAZ

ANMA YÜRÜYÜŞÜ

12 EYLÜL İDAMLARINA
KARŞI

GEB GENÇ
EMEKLİLER
BİRLİĞİ

DÖB DEVRİMCİ
ÖĞRENCİ
BİRLİĞİ

İstanbul
16 Mart
Cumartesi
Saat:16:00
Taksim Tünel

Adana 13 Mart Çarşamba Saat:17:00 İnönü Parkı	İzmir 16 Mart Cumartesi Saat:15:00 YKM Önü
--	---

MÜCADELE BİRLİĞİ PLATFORMU

**YAŞASIN 8 MART
DÜNYA EMEKÇİ KADINLARININ
KAPİTALİZME KARŞI SAVAŞ GÜNÜ**

**TÜNEL'DEN
TAKSİM'E YÜRÜYÜRÜZ
8 MART 2013 CUMA**

19.00

EMEKÇİ KADINLAR

eka.emekcikadinlar@gmail.com